

Arrest

nr. 237 950 van 6 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN die tevens tweede en derde verzoekende partijen vertegenwoordigt en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake eerste verzoekster (L.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Peruaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Lima, Peru. Daar woonde u samen met uw ouders A.V.D.P.C. en T.U.G. in de wijk Villa Maria Del Triunfo. U heeft vijf kinderen, Y. (O.V. X) die meerderjarig is, en de minderjarige J.C.F.D.P., C.Y.F.D.P., S.G.T.D.P. en Q.L.G.D.P.. De vader van uw oudste drie kinderen (Y., J.C.F.D.P. en C.Y.F.D.P.) is J.F.G., de vader van

S.G.T.D.P. is C.T.B., en de vader van Q.L.G.D.P. is uw huidige partner, T. (O.V. 8.733.022). Al uw kinderen en uw huidige partner woonden bij u in Peru en vergezellen u bij uw verzoek om internationale bescherming, waarbij Y. een eigen verzoek indiende aangezien ze meerderjarig is en de andere kinderen als minderjarigen uw procedure volgen. In 2008 werd u verkozen als afgevaardigde van het buurtcomité 25 van de 5e afdeling, sector Vallecito Alto Carlos Mariategui binnen het district Villa Maria Del Triunfo. In deze functie werkte u als vertegenwoordiger van het volk om te zorgen dat alles in de wijk goed verliep en werkte u mee aan de begroting. U concentreerde zich onder meer op de rechten van vrouwen, waarover u via uw werk als vertegenwoordiger enkele opleidingen volgde. U organiseerde regelmatig acties voor de promotie van vrouwenrechten en sprak hierover in de media. Ook volgde u een cursus bosbouw en werkte u in een naburige gemeente als toezichter voor de stadslandbouw tot december 2013. In 2012 werd u herverkozen in uw functie als vertegenwoordiger, die u uiteindelijk stopzette op 21 oktober 2015. U oefende uw functie als vertegenwoordiger uit los van een politieke partij, al was u van 2010 tot 2014 lid van de linkse organisatie Izquierda Unida, waarbij ook uw vader in het verleden betrokken was. Eind 2013 werd u samen met verschillende leiders uit het district opgeroepen door de toenmalige burgemeester van Villa Maria Del Triunfo, S.B.. Zij stelde een project voor waarbij verschillende parken en openbare ruimtes in het district zouden worden geprivatiseerd. Als vertegenwoordiger van het volk en als milieuwetenschapper verklaarde u zich tegen dit voorstel te zullen verzetten, te meer aangezien er een wet bestaat die voorziet in de bescherming van parken en groene ruimtes. U werd uit de vergadering weggeleid. U organiseerde zich samen met enkele andere leiders uit de gemeenschap om zich te verzetten tegen de plannen van de burgemeester. Er werd een haatcampagne tegen u gestart waarbij men lasterlijke flyers over u verspreidde en stenen naar uw woning gooiden. Wanneer u naar de politie ging om klacht in te dienen, werd u niet geholpen. Op 26 januari 2014 vond er een actie plaats tegen de plannen van de burgemeester. U wist dat de burgemeester aanwezig zou zijn op een evenement in het 30-augustus park, en besloot er met spandoeken heen te gaan. Ze wist echter blijkbaar van uw komst, en u werd opgewacht door politie en arbeiders van de gemeente. U werd geslagen en opgepakt, u werd pas de volgende dag weer vrijgelaten. De dag van uw arrestatie op 26 januari 2014 was er eveneens een incident in scène gezet waarbij een bloedende vrouw ("Darda Latrista"), ambtenaar bij de gemeente, u ervan beschuldigde haar te hebben aangevallen met een mes. Er werden toen klachten tegen u ingediend voor slagen en verwondingen en diefstal, waarvoor u uiteindelijk een jaar later werd vrijgesproken. Op 20 februari 2014 organiseerde u samen met andere leiders een mars door het district Villa Maria Del Triunfo, met als eindpunt het gebouw van het districtsbestuur. Daar wilde u een brief overhandigen aan de burgemeester met het verzoek om samen over de plannen te vergaderen. Terwijl u daar stond, kreeg u bericht dat het park Jorge Chavez werd ingenomen door politieagenten en gemeentewerkers bezig waren het park te vernietigen. U trok met uw groep naar het park en er vond een confrontatie plaats tussen burgers en agenten. De agenten werden bijgestaan door jonge bendeleden. U en uw partner werden beide geslagen, uw moeder liep een hoofdletsel op. Er was pers aanwezig en u gaf interviews. U werd aangehouden en naar het politiekantoor gebracht, u werd van terrorisme beschuldigd maar er werd geen officiële klacht tegen u ingediend. Na protest van de buurtbewoners werd u vrijgelaten. Omdat u meende dat de justitiële autoriteiten de klachten inzake de privatisering van de parken niet correct behandelde, diende uw advocaat een klacht in bij het 'Oficina de Control de la Magistratura' (OCMA). Op 20 december 2014 was uw dochter Y. onderweg van school naar huis, toen ze door twee mannen op een mototaxi werd benaderd die haar trachtten te ontvoeren. Ze kon weggelopen en werd op de hoek van de straat geholpen door buurtbewoners. Een dag eerder was de zoon van een andere leider meegenomen door mannen op mototaxi, geslagen, uitgekleeft en achtergelaten. Toen u aangifte wilde gaan doen bij de politie, werd uw klacht niet genoteerd. Na dit incident verhuisde u met uw gezin naar het dorp Manchay in het district Pachacamac, waar u over een stuk grond beschikte. Uw familie meende dat u verantwoordelijk was voor al de problemen waardoor uw broer u fysiek en psychologisch kwetste. U diende bijgevolg twee klachten in tegen uw broer, zus en moeder wegens intrafamiliaal geweld. U wilde verder ook uw politieke strijd niet staken en trok regelmatig naar Villa Maria Del Triunfo voor bijeenkomsten. Het was meestal uw partner die u per wagen bracht. Op 15 oktober 2015 vergezelde uw dochter Y. u naar een bijeenkomst. Omdat uw partner problemen had met de wagen, moesten jullie per bus terugkeren naar huis in Manchay. Nadat jullie waren uitgestapt, merkte u op dat u achtervolgd door een wagen, hoorde u de wagen stoppen en hoorde u dat mensen op u afstapten. U zei aan uw dochter dat ze moest weggelopen. Zelf werd u door uw belagers geslagen, geschopt en bedreigd. Men zei dat u wist waar uw huis was en dat men u en uw kinderen zou vermoorden. Er werd een wapen op u gericht en gezegd dat u uw mond moest houden over S.B.. U was in shock en diende geen klacht in en ging niet naar het ziekenhuis. Jullie verhuisden naar het dorp Ancalayo in Huancayo, waar uw partner vandaan komt en waar u over een woning kon beschikken. De levensomstandigheden waren er echter moeilijk en de kinderen konden er niet makkelijk naar school gaan. Eind 2015 keerde u even terug naar Pachacamac om er enkele spullen op te halen, maar begin

2016 besliste u dat u toch niet naar Huancayo wilden terugkeren. Jullie bleven in Pachacamac wonen, maar u zette in januari 2016 wel uw woning in Pachacamac te koop. U verbleef er tot u een verkoper vond, begin 2017. In deze periode kwamen er in uw afwezigheid twee geblindeerde wagens naar u informeren bij de burens, ze lieten een papier achter en beweerden dat ze u zochten voor een job. Nadat uw woning in Pachacamac was verkocht, verhuisde u naar een woning van een vriendin in Cienguilla. U trachtte alles te organiseren om uw kinderen met toestemming van uw vaders het land uit te krijgen, waarvoor u regelmatig naar Villa Maria Del Triunfo moest terugkeren. Uiteindelijk vertrok u enkel met uw dochters Y. (toen zeventien jaar oud) en C.Y.F.D.P. (toen acht jaar oud) naar België op 29 mei 2017. U presenteerde zich die dag op de luchthaven en kreeg een stempel in uw paspoort, maar kon uiteindelijk pas een maand later naar België vertrekken. U keerde op 29 september 2017 terug naar Peru om uw andere kinderen te halen, maar slaagde hier niet in en kwam op 16 november 2017 voor de tweede maal naar België. Vervolgens reisde u op 29 januari 2018 opnieuw naar Peru. Deze keer verkreeg u de toestemming van de vaders van uw kinderen, en op 11 april 2018 kwam u met uw partner en kinderen naar België. U diende op 16 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort (dd. 03.03.2017) en de paspoorten van uw kinderen J.C.F.D.P. (dd. 28.03.2018), C.Y.F.D.P. (26.04.2017), S.G.T.D.P. (dd. 28.03.2018) en Q.L.G.D.P. (dd. 28.03.2018); een bewijs van lidmaatschap van de Partido Nacionalista (05.06.2011); een attest van uw werk als toezichthouder van de groene zone (08.06.2012); een oproep van de politie om zich aan te melden op 7 juli 2015 (dd. 01.07.2015); een verklaring van de politie dat u bepaalde documenten werden bezorgd (dd. 14.02.2014); een vaststellingsakte van de politie aangaande het park Jorge Chavez (dd. 27.04.2014); een bericht van het parket dat de aanklachten tegen u wegens diefstal en slagen en verwondingen werden geseponneerd (dd. 30.04.2015); een kopie van een pamflet tegen u dat in de buurt werd verspreid (s.d.); een vraag aan de burgemeester van Lima in verband met de parken in Villa Maria del Triunfo en haar antwoord (dd. 31.01.2014 en 04.03.2014); een klacht ingediend bij de rechtbank aangaande de parken in Villa Maria del Triunfo (dd. 28.05.2014); een antwoord op de klacht bij het openbaar ministerie aangaande de parken in Villa Maria del Triunfo (dd. 13.02.2014); een aanvraag tot tussenkomst door de ecologische politie en het antwoord (dd. 30.01.2014 en 11.08.2014); een klacht bij het openbaar ministerie aangaande de parken in Villa Maria del Triunfo (dd. 31.01.2014); een herinnering van uw klacht aan de burgemeester van Lima (dd. 27.02.2014); eigendomsaktes van de gebieden die de burgemeester wilde privatiseren (dd. 27.02.2014); een vraag aan de burgemeester van Villa Maria Del Triunfo aangaande haar plannen voor de parken (dd. 20.09.2013); dezelfde vraag gericht aan een gemeenteraadslid (dd. 27.01.2014); documenten aangaande de begroting met betrekking tot de parken in Villa Maria del Triunfo (dd. 17.08.2010); een uitnodiging voor een vergadering van comité 25 (dd. 25.02.2014); foto's aangaande de incidenten van 20.02.2014; een oproep van de politie om zich op 30.03.2014 te melden aangaande een klacht tegen u wegens diefstal op 26.01.2014 (dd. 28.03.2014), om zich te melden op 22.10.2014 in verband met een klacht wegens het verstoren van de openbare orde (dd. 17.10.2014), de klachten die tegen u werden ingediend bij de politie wegens diefstal en het verstoren van de openbare orde (dd. 04.02.2014); een oproep voor uw partner om zich te melden op 24.10.2014 aangaande een klacht tegen hem wegens diefstal op 26.01.2014 (dd. 21.10.2014); een overzichtsplan van de buurt waar het park Jorge Chavez is gelegen; een brief aan de opvolger van burgemeester S.B. van Villa Maria del Triunfo (dd. 05.01.2015); een brief in verband met het verdelen van voedsel voor de bevolking (dd. 10.12.2013); een document van de vrouwenbeweging van Villa Maria del Triunfo (s.d.); een document aangaande de aanstelling van vertegenwoordigers in Villa Maria del Triunfo (dd. 26.04.2013); een antwoord van de burgemeester op een vraag in verband met het park Jorge Chavez (dd. 07.12.2010); foto's van uw campagne voor het park, waarvoor u in de media verscheen; een informatieflyer over een zitting op 28.02.2014; foto's van een protest op 05.03.2014; een klacht die uw advocaat indiende bij OCMA omdat de politie haar werk niet correct deed (dd. 05.03.2014); foto's van uw mediaoptredens; documenten in verband met klachten die u tegen uw familieleden indiende wegens huiselijk geweld (dd. 01.07.2015); een eigendomsoverdracht van de woning van familie van uw echtgenoot in Huancayo (dd. 23.12.2015; foto's van uw verschillende protestactiviteiten waar uw kinderen u vergezelden; artikels van de radio aangaande de ontvoering van de zoon van een andere leider (dd. 19.12.2014) een herdenking een jaar na het incident van 20.02.2014 (dd. 21.02.2015) en uw eis om de openbare ruimte te respecteren (dd. 03.03.2015); de wetsbeschikking 525 waarop u zich baseerde voor de verdediging van de parken (dd. 26.06.2003); uw arbeidscontract bij de gemeente Villa Maria del Triunfo (dd. 01.03.2011); uitnodigingen aan gemeenteraadsliden voor een activiteit op 20.02.2015 (dd. 16.02.2015); een brief aan de burgemeester om te benadrukken dat er een antwoord moet komen binnen een bepaalde termijn (dd. 31.01.2014); vragen aan gemeenteraadsliden om te bemiddelen in verband met het park (06.03.2014 en 27.01.2014); een brief waarmee u zich terugtrok uit de Partido nacionalista (dd. 26.03.2014); een vraag om het project in het park Jorge Chavez stil te leggen (dd. 10.02.2014); documenten aangaande

de toestemming van de vaders van uw kinderen om het land te verlaten (dd. 24.04.2017, 23.02.2018, 13.04.2019); kopies van de identiteitskaarten en geboorteaktes van uw kinderen; kopies van uw rijbewijs en dat van uw partner; brieven en emails van Caritas inzake de interne opvolging van uw dossier (dd. 11.07.2018, 19.07.2018, 13.11.2018); een brief van de psychologisch en cultureel begeleidster Momand waarin deze stelt dat ze u psychologisch begeleidt en dat u aan PTSS lijdt (dd. 09.07.2019); documenten aangaande de alimentatie voor uw kinderen (dd. 25.10.2017); kopies van berichten die u uitwisselde met een journalist (s.d.), een betalingsbewijs van Bpost (dd. 06.02.2018); een medisch attest van uw dochter Y. (dd. 29.11.2018); een medisch attest van 05.12.2017; documenten van de scholen van uw dochters (dd. 04.07.2017, 27.11.2017, 04.12.2017); een krantenartikel over S.B. (dd. 13.01.2012); documenten van Interbank (dd. 16.11.2017); uw huurcontract (dd. 27.11.2017); video's, artikels en rapporten over de koude in Huancayo. Uw advocate maakte enkele minieme inhoudelijke correcties/verduidelijkingen over over het eerste persoonlijk onderhoud. Daarbij formuleerde zij tevens haar wens om verzoeker elk document apart te laten toelichten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. U verklaarde weliswaar psychische problemen te hebben, doch legde ter staving hiervan louter een attest neer van een niet-gekwalificeerd 'psychologisch en cultureel begeleidster' (CGVS III, p. 18). U verklaarde voorts bij uw vierde persoonlijk onderhoud dat u antidepressiva nam, maar stelde dat u niet dacht dat dit uw vermogen om verklaringen af te leggen zou beïnvloeden (CGVS IV, p. 2). U legde geen attest neer van de arts die u deze antidepressiva voorschreef. Uit niets blijkt dan ook dat u er niet toe in staat zou zijn coherente verklaringen af te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u reeds in juni 2017 met twee van uw dochters (Y. en C.Y.F.D.P.) voor de eerste maal naar België kwam. Vervolgens keerde u tot tweemaal toe terug naar Peru, om uiteindelijk met de rest van uw gezin op 11 april 2018 in België aan te komen. Uw verzoek om internationale bescherming diende u echter pas in op 16 november 2018, hetzij bijna zeventien maanden na uw eerste aankomst in België en zeven maanden na de komst van uw volledige gezin naar België. Een dergelijke houding kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met en getuigt niet van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen ernstige schade te lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo een vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan worden verwacht dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Het element dat u wilde dat uw gezin volledig zou zijn kan niet worden weerhouden, aangezien u ook na de komst van uw partner en al uw kinderen nog zeven maanden wachtte om een verzoek in te dienen (CGVS III, 15). Uw verdere verklaringen voor uw laattijdige verzoek, dat u de taal niet sprak, niemand u kon zeggen waar u hulp kon vinden en verhalen te horen kreeg dat wie asiel aanvraagde in de gevangenis zou belanden (CGVS I, p. 10, CGVS III, p. 15), kunnen evenmin overtuigen. Ook in het Spaans is er immers op internet informatie beschikbaar met betrekking tot asiel in België. Van iemand met uw opleidingsniveau kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij op zoek kan gaan naar deze informatie, oa ook via het consulteren van een advocaat. Bovendien verklaarde u dat u specifiek voor België koos omdat u wist dat ook bepaalde andere Peruanen hier bescherming vroegen (CGVS III, p. 15).

U slaagde er daarenboven klaarblijkelijk wel in uw kinderen in te schrijven op school. U had dan ook de mogelijkheid om via de school van uw kinderen om hulp te vragen bij het bekomen van informatie over

de asielprocedure (CGVS Y. II, p. 10). Ook slaagde u erin medische hulp te verkrijgen – u legde bewijzen neer van medische bezoeken op 5 december 2017 (aan het secretariaat van 'Le Meridien') en 22 december 2017 (voor consultatie) – waarbij u blijkens uw documenten vermeldde dat u niet over verblijfsdocumenten beschikte en opnieuw de mogelijkheid had om te vragen naar verdere informatie aangaande uw mogelijkheden in België. Uit de mails van Caritas die u neerlegde blijkt bovendien dat u reeds in juli 2018 in contact stond met Caritas en er toen al werd gesproken over het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Er kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat u onmogelijk voor november 2018 een verzoek om internationale bescherming had kunnen indienen.

Er wordt voorts vastgesteld dat u en uw dochter Y. tegenstrijdige verklaringen aflegden aangaande jullie verblijf in België in de periode vóór het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Zelf verklaarde u dat u eten voorzag en 1500 euro achterliet voor de kosten toen u in september 2017 terug naar Peru ging en uw dochter Y. (net achttien geworden op dat moment) alleen achterliet met uw ondertussen negenjarige dochter C.Y.F.D.P. in België (CGVS III, p. 13). Uw dochter verklaarde dat u voedsel in de koelkast en diepvries had achtergelaten en dertig euro om het water te betalen aan de huisbaas. Zij moest enkel het water betalen, niet de elektriciteit, het gas of de huur. U zou geld opgestuurd hebben via Western Union, dat uw dochter met haar paspoort kon gaan halen. (CGVS Y. II, p. 8-9). Er werd uw dochter gevraagd hiervan bewijs te bezorgen, hetgeen zij niet heeft gedaan. Het document dat uw advocaat doorstuurde met als naam 'betaling aan Y.' betreft in werkelijkheid een bewijs van betaling via Bpost dóór uw dochter, niet áán uw dochter, van de huur van het appartement – waarvan uw dochter had ontkend dat ze die moest betalen. U legde daarnaast – zonder enige verdere toelichting – documenten neer van Interbank, waaruit blijkt dat u een rekening opende op 16 november 2017, de dag waarop u voor de tweede keer Peru verliet om naar België te komen. Dit vormt evenmin bewijs van de door uw dochter aangehaalde betalingen van onderhoudsgeld via Western Union.

Daarenboven legde u tijdens uw verschillende interviews tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot uw reisweg. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u in mei 2017 naar België kwam, rond februari 2018 terugkeerde naar Peru om uw kinderen te halen, in mei 2018 terug uit Peru vertrok, een maand in Spanje verbleef, en vervolgens in juni 2018 in België aankwam (verklaring DVZ, vraag 31). U vermeldde nergens dat u tussendoor nog een keer naar Peru terugkeerde. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 12 maart 2019 verklaarde u dat u de eerste keer op 30 juni 2017 vertrok uit Peru – gewezen op uw eerdere verklaring dat u in mei 2017 vertrok herhaalde u louter dat het op 30 juni 2017 was – en in februari 2018 terugkeerde naar Peru. Vervolgens zou u de tweede keer uit Peru zijn vertrokken in maart 2018. Gewezen op de tegenstrijdigheid met uw eerdere verklaring zei u dat u het niet precies kon onthouden en dat u geen maand maar wel twee dagen in Spanje bleef (CGVS I, p. 9-10). U vermeldde op geen enkel moment dat u een maand oponthoud had bij uw eerste poging om uit Peru te vertrekken en haalde pas veel later in het persoonlijk onderhoud aan dat u niet één maar wel twee keer terugkeerde naar Peru (CGVS I, p. 17). Het was pas tijdens uw persoonlijk onderhoud op 23 oktober 2017, nadat u was gewezen op de stempels in uw paspoort, dat u voor het eerst vermeldde dat u reeds op 29 mei 2017 naar België trachtte te vertrekken maar uiteindelijk pas op 30 juni 2017 in Spanje aankwam, nadat u een maand in Peru had moeten wachten op een vlucht (CGVS IV, p. 3). Dit element werd ook door uw dochter niet vermeld wanneer haar gevraagd werd naar de reisweg die ze aflegde (CGVS Y. II, p. 6). Hoewel u nadrukkelijk werd gevraagd bewijzen neer te leggen aangaande dit deel van uw reisroute, en u stelde over dergelijke bewijzen te kunnen beschikken, liet u tot op heden na deze neer te leggen (CGVS IV, p. 3).

Uit het geheel van bovenstaande elementen blijkt dat u het Commissariaat-generaal geen duidelijk zicht heeft gegeven op de omstandigheden van uw komst naar België en uw situatie in België voor het indienen van uw verzoek. Van een verzoeker kan nochtans verwacht worden dat hij spontaan en op volledige wijze álle elementen toelicht die betrekking hebben op zijn verzoek om internationale bescherming. Deze vaststelling, in combinatie met het extreem laattijdige karakter van uw verzoek, ondermijnt dan ook uw algemene geloofwaardigheid.

Volgens uw verklaringen vreest u bij terugkeer naar Peru problemen te kennen met S.B., tegen wie u in het verleden in opstand bent gekomen en met wie u daardoor jarenlang problemen heeft gekend. Een veelheid aan inconsistente en incoherente elementen in uw verklaringen en die van uw familieleden en in uw documenten leidt echter tot de conclusie dat u uw vrees niet aannemelijk heeft gemaakt. In dit kader wordt benadrukt dat het Commissariaat-generaal niet twijfelt aan uw activisme als lokaal vertegenwoordiger, voor de openbare ruimtes, vrouwenrechten, en de lokale bevolking van uw wijk. Uw

strijd en die van andere vertegenwoordigers voor het behoud van de openbare ruimtes en meer bepaald het Jorge Chavez park heeft u middels tal van documenten aangetoond. Het komt het Commissariaat-generaal niet toe zich uit te spreken over de juridische kant van deze zaak. Deze beslissing beperkt zich dan ook tot een beoordeling van de door u aangehaalde veiligheidsincidenten en uw vrees bij terugkeer naar Peru.

Wat betreft veiligheidsincidenten bij protestacties, waarbij u verklaarde tweemaal te zijn gearresteerd, verwees u aanvankelijk telkenmale naar twee concrete incidenten: een eerste op 20 februari 2014 en een tweede op 25 november 2014. Naar aanleiding van dit tweede incident zou u zijn aangeklaagd voor slagen en verwondingen en diefstal. Het is in uw verklaringen zeer duidelijk dat u het incident van 20 februari 2014 als het eerste incident beschouwt en het incident van 25 november 2014 als het tweede incident (vragenlijst DVZ, vraag 3.1, CGVS III, p. 4-6, 9-11, CGVS IV, p. 4, 9). Aangaande het tweede incident, van 25 november 2014, verklaarde u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud nadrukkelijk dat u een pasgeboren baby bij zich had, van drie weken oud, en dat u nog aan het herstellen was van een keizersnede (CGVS III, p. 3-6). Wanneer u er tijdens het vierde persoonlijk onderhoud op werd gewezen dat uw jongste dochter op 25 november 2014 een jaar oud zou zijn geweest (Q.L.G.D.P. werd geboren op 6 november 2013) en uw verklaringen dus niet konden kloppen, ontkende u te hebben gezegd dat ze slechts drie weken oud was en stelde dat u een kind tot twee jaar oud een baby noemt en het lang kan duren om van een keizersnede te herstellen. U werd er nogmaals op gewezen dat u wel degelijk had verklaard dat uw dochter drie weken oud was toen u werd gearresteerd. U antwoordde louterweg dat u zich vergiste. U hield vol dat het incident plaatsvond op 25 november 2014 en stelde dat uw dochter dan een jaar oud moest zijn geweest (CGVS IV, p. 9). Ook uw partner, die bij het incident aanwezig was en eveneens werd opgepakt, dateerde het incident op 25 november 2014 (CGVS partner II, p. 3). Gevraagd naar een verklaring voor uw bewering dat uw dochter nog maar drie weken oud zou zijn geweest, antwoordde uw partner dat u vaak data en getallen verwart (CGVS partner II, p. 4). Ook uw dochter Y. sprak over 25 november 2014 (CGVS Y. II, p. 3) en kon geen verklaring geven voor uw bewering dat Q.L.G.D.P. pas drie weken oud was op het moment van de gebeurtenis (CGVS Y. II, p. 6). De door u beschreven feiten inzake de klachten tegen u voor diefstal en slagen en verwondingen (de door u beweerde enscenering met Darda Latrista) worden in de door u neergelegde documenten van politie en parket (document 9, 11, 26) beschreven. Deze documenten spreken echter van een incident dat niet plaatsvond op 25 november 2014, maar wel op 26 januari 2014. Gewezen op deze tegenstrijdigheid, stelde u eerst dat u zich na 20 februari 2014 bleef mobiliseren. Erop gewezen dat wat u het tweede incident noemde volgens deze documenten plaatsvond vóór 20 februari 2014 en niet erna, herhaalde u dat u meerdere keren ging protesteren. Wanneer u één van de relevante documenten werd getoond (document 11, de beslissing van het parket tot seponering) stelde u eenvoudigweg dat die datum (i.e. 26 januari 2014) dan wel correct zou zijn. U baseerde zich naar eigen zeggen op de datum van publicatie op YouTube van de video die u afgaf over het incident. U werd er vervolgens meermaals op gewezen dat het niet om een detail ging, aangezien de datering van de documenten uw hele tijdslijn wijzigde. U reageerde hierop door te zeggen dat u veel verantwoordelijkheden had als vertegenwoordiger in uw wijk en voor uw familie, en dat u veel stress had, en dat de feiten wel degelijk hadden plaats gevonden en gedocumenteerd werden (CGVS IV, p. 11-12). Deze verklaring kan geenszins volstaan. Van een verzoeker kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat deze de aangehaalde feiten op zijn minst ongeveer kan dateren en/ of in chronologische volgorde kan plaatsen. Dat u zich voor de data moet baseren op de datum waarop een video op YouTube werd geplaatst, zoals u stelde, komt bijzonder weinig aannemelijk over. Dat zowel uw partner, uw dochter als uzelf keer op keer een foutieve chronologie en datering van de feiten hanteerden, werpt een ernstige smet op de geloofwaardigheid van jullie verklaringen. Dat jullie alle drie precies dezelfde fout maakten in jullie verklaringen, wekt daarenboven sterk de indruk dat jullie verklaringen onderling afgesproken en ingestudeerd werden. Overigens blijkt nergens uit de door u neergelegde documenten dat het onderzoek aangaande de klachten die tegen u werden ingediend wegens diefstal en slagen en verwondingen niet op correcte wijze zou zijn verlopen. De zaak tegen u werd geseponeerd en heeft geen verdere gevolgen gehad. Het loutere feit dat er een klacht tegen u werd ingediend kan bezwaarlijk als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming worden beschouwd.

Zelfs als er geloof kan worden gehecht aan de feiten die zich voordeden in januari en februari 2014, dan nog wordt vastgesteld dat het gaat om incidenten in de context van protesten van meer dan vijf jaar geleden, die kaderen in uw activiteiten als lokale vertegenwoordiger van het volk – een functie die u vandaag niet meer heeft – voor een park waarvan de privatisering inmiddels rond is (CGVS IV, p. 12), tegen S.B. die al sinds januari 2015 niet langer burgemeester is. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat u ook buiten de protestacties en na 20 februari 2014 nog problemen kende met S.B. en haar entourage.

Uit wat volgt, zal immers blijken dat ook uw verklaringen omtrent de rest van de door u aangehaalde veiligheidsincidenten niet kunnen overtuigen.

Voor wat betreft de poging tot ontvoering waarvan uw dochter Y. slachtoffer werd op 20 december 2014, wordt vastgesteld dat u geen enkele vorm van bewijs neerlegde voor dit incident. U klaagde de poging tot ontvoering niet aan in de media. Dit hoewel u regelmatig mediaoptredens gaf, en uw collega-volksvertegenwoordiger, wiens zoon een dag eerder werd ontvoerd, deze ontvoering wel in de media vermeldde (CGVS III, p. 6, 10, CGVS IV, p. 13). Uw verklaring hiervoor, met name dat uw dochter getraumatiseerd was, dat u achter alles een punt wilde zetten en uw familie er niet langer bij wilde betrekken (CGVS IV, p. 13) kan niet overtuigen aangezien u na dit incident uw politieke activiteiten niet stopzette en uw familie (specifiek Y.) er wel degelijk nog steeds bij betrok (cf. infra). Hierbij kan voorts worden opgemerkt dat u beweerde dat de ontvoering van de zoon van uw collega plaatsvond de dag voor de poging tot ontvoering op uw dochter, i.e. 19 december 2014 (CGVS III, p. 10), terwijl in het artikel dat u dienaangaande neerlegde wordt vermeld dat hij werd ontvoerd 'afgelopen dinsdag'. Aangezien het artikel is gepubliceerd op 19 december 2014, dateert dit de ontvoering op 16 december 2014 en dus vier dagen voor die van uw dochter. Er kan nog worden toegevoegd dat 20 december 2014 een zaterdag was, en het dus opmerkelijk is dat uw dochter die dag onderweg zou zijn geweest van school naar huis, zoals jullie stelden (CGVS III, p. 6, CGVS Y. II, p. 3-4). De nodige vraagtekens kunnen dan ook worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van dit incident.

Vervolgens verhuisden jullie op 25 december 2014 naar Pachacamac, Manchay, waar u over een stuk grond beschikte waar uw man een woning plaatste (CGVS III, p. 7, CGVS Y. II, p. 4, CGVS Tomas, p. 3). Van daaruit zette u uw werk als vertegenwoordiger verder, waarvoor u regelmatig, bijna elk weekend, naar Villa Maria Del Triunfo terugkeerde. Het was steeds uw partner die u met zijn wagen naar de bijeenkomsten bracht. Hij nam uit veiligheidsoverwegingen een route via de velden (CGVS III, p. 7, 16). Normaal wachtte hij buiten op u, soms ging hij ondertussen als chauffeur werken (CGVS Tomas, p. 4-5). Op 15 oktober 2015 (een donderdag en geen weekenddag, hoewel u verklaarde dat uw activiteiten in het weekend plaatsvonden) vergezelde uw dochter Y. u naar een evenement in Villa Maria del Triunfo. Die dag kon uw partner jullie niet komen halen, omdat hij een opdracht als chauffeur uitvoerde en onderweg panne kreeg (CGVS Tomas II, 4-5). Jullie namen daarom de bus naar huis, een lang traject waarbij u drie bussen moest nemen (CGVS III, p. 7). Het komt bevreemdend over dat juist op de dag dat uw dochter, die volgens haar verklaringen amper buiten durfde komen en op die dag voor het eerst terug meeging naar een bijeenkomst in Villa Maria Del Triunfo (CGVS Y. II, p. 4, 6), uw partner besliste om niet op jullie te wachten maar wel een lange taxirit van Villa Maria del Triunfo naar Manchay en terug te maken tijdens het evenement dat jullie bijwoonden (CGVS Tomas II, p. 5). Dit klemmt des te meer gezien het feit dat uw dochter benadrukte dat ze zich veilig voelde omdat hij met jullie mee kwam (CGVS Y. II, p. 6). Onderweg naar huis van de bijeenkomst, toen u van de bushalte naar huis wandelde, werd u aangevallen door twee mannen (CGVS III, p. 7). Opnieuw legde u hiervan geen enkele vorm van bewijs neer. U diende geen klacht in bij de politie en zocht geen medische hulp (CGVS III, p. 7) en klaagde het incident niet aan in de media (CGVS IV, p. 13).

Na deze gebeurtenis verhuisden jullie naar Ancalayo, Huancayo, de regio van waar uw partner afkomstig is. Over jullie verblijfplaatsen in de maanden en jaren daarna, legden u en uw familieleden inconsistente verklaringen af. Uw partner verklaarde tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud dat jullie tot december 2015 in Pachacamac, Manchay woonden om vervolgens naar de bergen, naar Huancayo te verhuizen. Daar verbleven jullie tot januari 2016, tot jullie naar Cieneguilla trokken. Toen u vertrok naar België, verhuisde hij terug naar Huancayo (CGVS Tomas I, p. 3-4). Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud plaatste hij de verhuis van Pachacamac naar Huancayo eind oktober 2015, en stelde dat jullie in de eerste week van januari 2016 naar Pachacamac terugkeerden. Jullie zetten vervolgens de woning te koop en verbleven op verschillende plekken, soms in de wagen, soms in Pachacamac en soms in de woning in Cieneguilla. Na de verkoop van het huis in 2017 gingen jullie pas in Cieneguilla wonen (CGVS Tomas II, p. 3-4). Uw dochter verklaarde tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dat jullie eind oktober 2015 naar Huancayo verhuisden tot vlak voor kerstmis 2015, dat jullie toen naar Pachacamac terugkeerden en daar verbleven tot jullie naar België vertrokken. Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud verklaarde ze dat jullie in de eerste week van januari 2016 van Huancayo naar Pachacamac terugkeerden maar dat u vervolgens dat huis verkocht en jullie in Cieneguilla gingen wonen. Daar verbleven jullie drie, vier of vijf maanden voor jullie komst naar België (CGVS Y. II, p. 5-6). Geconfronteerd met haar eerdere verklaringen, stelde uw dochter louterweg dat Cieneguilla en Pachacamac naast elkaar liggen (CGVS Y. II, p. 8).

Dit kan echter niet volstaan als verklaring voor het feit dat ze de woning in Cieneguilla bij haar eerste persoonlijk onderhoud helemaal niet vermeldde. Het is voorts opmerkelijk dat uw dochter niet kon

zeggen waar uw partner en de andere kinderen verbleven na jullie vertrek naar België. Ze stelde eenvoudigweg dat ze hierover nooit met hen heeft gesproken, hetgeen weinig aannemelijk overkomt (CGVS Y. I, p. 3-4, CGVS Y. II, p. 8). Zelf zei u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u in oktober 2015 in Ancalayo ging wonen, in 2017 voor vier of vijf maanden in Cieneguilla woonde, en vervolgens naar België kwam. Toen u uit België naar Peru terugkeerde, verbleef u in Cieneguilla, en toen u in België verbleef waren uw partner en kinderen in Ancalayo (CGVS I, p. 3, 5). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud stelde u dat jullie na het incident van oktober 2015 naar Huancayo trokken en eind 2015, begin 2016 besloten om even naar Pachacamac terug te keren om spullen te halen, maar met de bedoeling om naar Huancayo terug te keren. Vervolgens besliste u in de eerste dagen van 2016 dat u niet naar Huancayo wilde terugkeren en dat u naar Pachacamac zou terugkeren om er te wonen. U stelde dat u al in 2016 besliste dat u uw huis in Pachacamac wilde verkopen om uit Peru te vertrekken, maar dit lukte pas begin 2017, na bijna een jaar. Na de verkoop van uw woning in januari 2017 verhuisde u naar Cieneguilla (CGVS III, p. 8, 11-12). De inconsistenties in jullie verklaringen omtrent jullie verblijfplaatsen in de laatste jaren van jullie verblijf in Peru zet de geloofwaardigheid ervan op de helling. Gezien het feit dat jullie beweerde vertrek uit Villa Maria del Triunfo en jullie wisselende verblijfplaatsen in de laatste jaren gerelateerd waren aan jullie beweerde problemen, werpen deze inconsistenties ook een smet op uw algemene geloofwaardigheid en die van uw problemen.

De reden om uit Huancayo te vertrekken was dat de levensomstandigheden er niet goed waren – het was er erg koud, er was een gebrek aan scholen en ziekenhuizen (CGVS III, p. 8). Dit weerhield uw partner, die eigenaar was van een woning in Huancayo, er niet van om er met uw kinderen terug te keren nadat u met uw twee dochters naar België kwam. Wat betreft de reden om zich vervolgens niet opnieuw in Pachacamac te vestigen, legden u en uw familieleden tegenstrijdige verklaringen af. Uw dochter verklaarde dat, toen jullie in Pachacamac terugkwamen, er flyers op de grond en voor het huis lagen met bedreigingen dat men u wilde vermoorden en dat er volgens de buren mannen op motors waren gekomen die naar u vroegen (CGVS Y. II, p. 5). Uw partner stelde dat jullie bij jullie terugkeer naar Pachacamac papiertjes onder de deur vonden – dus niet buiten het huis zoals Y. zei – met telefoonnummers, waarop stond dat u moest bellen. De buren zeiden dat er geblindeerde wagens waren gekomen met mensen die naar jullie vroegen (CGVS Tomas II, p. 3). De buren zeiden niet wat voor merk of model de auto's waren, enkel dat de ramen geblindeerd waren en het zou om jonge, struise mannen gaan (CGVS Tomas II, p. 7). Ze lieten een nummer achter om te bellen, ze schoven twee of drie papiertjes onder de deur (CGVS Tomas II, p. 8). Ook zeiden de buren soms, wanneer jullie na een tussenpoos weer naar de woning kwamen, dat er een wagen geparkeerd had gestaan aan de woning. Men trof jullie echter nooit aan (CGVS Tomas II, p. 8-9) – hetgeen op zich al opvallend is. Zelf haalde u deze bedreigingen aanvankelijk niet aan, maar pas wanneer u werd geconfronteerd met een tegenstrijdigheid in uw verklaringen omtrent uw woonplaats. Toen stelde u dat er volgens uw buren twee geblindeerde 4x4's waren gekomen en dat uw buren vertelden dat ze een boodschap achterlieten, een papier, waarop stond dat men naar u op zoek was. Het ging om vier grote mannen die een militaire houding hadden en u zochten in verband met een job (CGVS III, p. 17). De vaststelling dat men (een of meerdere keren) naar jullie woning in Pachacamac zou zijn gekomen om u te zoeken, maar u er nooit aantrof, is bijzonder merkwaardig indien men er daadwerkelijk op uit zou zijn om u te treffen. Dat u, uw partner en uw dochter drie verschillende versies gaven van dezelfde feiten, maakt bovendien dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan deze bedreiging aan uw adres in Pachacamac. Tijdens uw verblijf in Cieneguilla, tot aan uw vertrek eind mei 2017 en beide keren wanneer u terugkeerde naar Peru vanuit België, heeft u vervolgens geen problemen gekend (CGVS III, p. 12).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u na 20 februari 2014 – het laatste incident waarover u voldoende overtuigende verklaringen aflegde – daadwerkelijk op continue wijze problemen kende met S.B. en haar handlangers omwille van uw politieke activiteiten. Deze feiten van 20 februari 2014 dateren van meer dan vijf jaar geleden en kunnen op heden bezwaarlijk als actueel worden beschouwd. Zoals hierboven aangegeven kan geen geloof gehecht worden aan de beweerde veiligheidsincidenten nadien. De problemen die u kende in Huancayo beperkten zich tot socioeconomische problemen. In Cieneguilla kende u geen problemen. Hoewel u stelde dat u door verschillende politici als een doorn in het oog werd beschouwd, maakte u niet aannemelijk dat u dientengevolge effectief problemen kende (CGVS III, p. 14). Uw verklaringen en de door u neergelegde documenten kunnen dan ook geenszins volstaan om zonder meer te stellen dat u op heden bij terugkeer naar Peru risico loopt en dient te vrezen voor uw leven (CGVS III, p. 14, 21).

Derhalve kan ten aanzien van u niet besloten worden tot het bestaan van een actuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort en die van uw kinderen, de kopies van de identiteitskaarten en geboorteaktes van uw kinderen en de kopie van uw rijbewijs en dat van uw partner bevestigen uw identiteit en die van uw gezinsleden, die hier niet ter discussie staan. De stempels in uw paspoort werden hierboven aangehaald. De situatie met de vaders van uw kinderen en het feit dat ze hun toestemming gaven om met hun kinderen het land te verlaten, zoals aangetoond met documenten aangaande alimentatie en documenten van de notaris, vormen hier niet het onderwerp van twijfel. Dat u lid was van de Partido Nacionalista en zich later uit de partij terugtrok, dat u toezichthouder was van de groene zone en dat u werkte voor de gemeente Villa Maria Del Triunfo wordt evenmin in twijfel getrokken. Het feit dat u actief was als lokaal vertegenwoordiger, dat u in deze hoedanigheid streed voor onder meer de rechten van vrouwen, voedselbedeling en groene ruimtes, en dat uw gezinsleden u vergezelden bij uw activiteiten, zoals aangetoond met tal van juridische documenten, brieven, foto's, videofragmenten en artikels, staat vast. Zoals hierboven vermeld, wordt hierbij evenmin ontkend dat er bij bepaalde acties fysieke confrontaties plaatsvonden met de ordediensten, zoals in een deel van de neergelegde documenten wordt bevestigd. Dit vindt ook zijn weerslag in enkele van de brieven die u schreef. Hierin maakte u voorts melding van een campagne met flyers, geweld en bedreigingen (CGVS IV, p. 14-15). De door u in deze documenten beschreven problemen zijn echter te weinig concreet om als bewijs van de door u bij uw verzoek aangehaalde problemen te gelden, en betreffen hoe dan ook louter een weergave van uw verklaringen. U stelde deze zaken ook op de radio te hebben aangeklaagd, maar hiervan legde u geen enkele vorm van bewijs neer (CGVS IV, p. 6). Dat de zoon van een andere lokale leider werd ontvoerd vormt geen bewijs voor uw persoonlijke problemen. Het desbetreffende artikel werd hierboven reeds aangehaald. De klacht die tegen u werd ingediend en uiteindelijk geseponneerd, die u ondersteunde met enkele documenten van politie en justitie, werd hierboven reeds besproken. Betreffende de klacht die uw advocaat indiende bij OCMA wordt vastgesteld dat uw naam nergens in dit document wordt vermeld. Uit uw verklaringen blijkt dat deze klacht betrekking heeft op de privatisering van het park (CGVS I, p. 15 en CGVS IV, p. 7). Uw advocaat zou ook klacht hebben ingediend aangaande uw persoonlijke problemen, maar hiervan beschikt u niet over bewijs (CGVS IV, p. 10-11). De kopie van het pamflet dat tegen u werd verspreid en de kopie van een gesprek dat u via sociale media voerde met een journalist hebben geen enkele bewijswaarde daar zij gemakkelijk zelf te fabriceren zijn. De klacht die u indiende tegen uw familieleden wegens huiselijk geweld vertelt niets over de context of oorzaak van de problemen met uw familie en heeft geen weerslag op de in deze beslissing aangehaalde elementen, behalve dat zij aantoonde dat u over de mogelijkheid beschikte klacht in te dienen bij de politie. U haalde immers geen vrees aan ten aanzien van uw familieleden. Dat uw partner een woning kreeg in Huancayo heeft geen betrekking op deze beslissing en toont slechts aan dat u hier over een potentiële woonplaats beschikt. Dat u sinds 2017 met een deel van uw kinderen in België verbleef, zoals bevestigd door de contacten met Caritas, schooldocumenten, medische documenten, betaalbewijs van Bpost en huurcontract, wordt hier niet ontkend. De inconsistenties in uw verklaringen aangaande dit verblijf alsook het document van Interbank werden reeds besproken in deze beslissing. De video's, artikels en rapporten aangaande de klimatologische situatie in Huancayo, die uw advocate neerlegde, hebben geen gevolg voor deze beslissing. Aangaande de inhoud van de door u neergelegde USB-stick wordt vastgesteld dat het voornamelijk video's en foto's bevat van uw politieke activiteiten, die hierboven reeds werden vermeld. De incidenten van 20 februari 2014 die hiermee worden bevestigd worden in deze beslissing niet in twijfel getrokken. Aangaande de video die het incident zou weergeven van januari of november 2014 wordt vastgesteld dat er geen datum wordt vermeld. De artikels en documenten die zich op de USB-stick bevinden, bevinden zich ook elders in het dossier. Dat u in België deelnam aan een vrouwenmars, zoals aangetoond met foto's op de USBstick, heeft geen relevantie voor deze beslissing. Voorts zijn er video's te zien die geen betrekking hebben op uw persoonlijke problemen maar wel op andere vertegenwoordigers en de broer van een burgemeester. Deze zaken vormen geen bewijs voor uw persoonlijke problemen. Ook de informatie met betrekking tot S.B. volstaat niet om uw persoonlijke problemen met haar en uw vrees dat u haar tot op heden dient te vrezen op objectieve wijze te staven. Wat betreft de verklaring van uw psychologisch en sociaal begeleidster wordt opgemerkt dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Bovendien is deze persoon geen arts, psycholoog of psychiater (CGVS III, p. 18) en bijgevolg niet gekwalificeerd om de diagnose van PTSS te stellen. Betreffende de schriftelijke opmerkingen van uw advocaat aangaande het eerste persoonlijk onderhoud wordt vastgesteld dat zij zich beperkt tot correcties en aanvullingen die geen inhoudelijke gevolgen hebben voor deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoeker (T.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Peruaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Huancayo, Peru. U bent in een relatie met L. (O.V. 8.733.041), jullie hebben samen een minderjarige dochter Q.L.G.D.P.. Uw partner heeft nog drie minderjarige kinderen en een inmiddels meerderjarige dochter, Y. (O.V. 8.606.846), die allen bij jullie woonden in Peru en jullie vergezellen in België. In Peru woonden jullie in Villa Maria Del Triunfo tot december 2014, toen u naar Manchay, Pachacamac verhuisde. Eind oktober 2015 trok u met uw gezin naar uw geboorteregio in Huancayo, waar uw vader u een woning schonk. In januari 2016 keerde u terug naar Manchay, waar u verbleef tot deze woning werd verkocht in 2017 en jullie naar Cieneguilla verhuisden. Daar verbleef u tot uw partner op 26 juni 2017 met haar dochters Y. en C.Y.F.D.P. naar België vertrok en u met de andere kinderen naar Huancayo terugkeerde. U verbleef nog in Cieneguilla wanneer uw partner naar Peru terugkeerde in haar pogingen om ook haar andere kinderen naar België te kunnen brengen. Op 11 april 2018 reisden jullie naar België, waar u op 16 november 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. U verklaarde hierbij het volgende. Uw partner is een leider in de gemeenschap, en ook u was betrokken bij haar activiteiten. Op 20 februari 2014 vond er in het park Jorge Chavez een actie plaats omdat uw partner het park dat de politie was beginnen afbreken wilde beschermen. U en uw partner werden hierbij gekwetst door de politie en meegenomen naar het politiekantoor. Er waren hierbij ook bendeleden aanwezig, ingehuurd door burgemeester S.B.. Jullie werden bevrijd door toedoen van buurtbewoners en uw advocaat. Op 25 november 2014 gingen jullie naar het 30 augustus-park om te betogen tegen de burgemeester die daar aanwezig was. Opnieuw werden jullie fysiek aangevallen, aangehouden, en vrijgelaten door toedoen van uw advocaat. Er werden in deze periode ook lasterlijke flyers over uw partner verspreid in de buurt. Op 20 december 2014 probeerde men de dochter van uw partner te ontvoeren, waarna jullie naar Manchay verhuisden. Uw partner bleef haar werk uitoefenen. Op 15 oktober 2015 bracht u haar en haar dochter Y. naar een activiteit in Villa Maria Del Triunfo. In plaats van buiten op hen te wachten, zoals u meestal deed, reed u terug naar Manchay om een passagier op te pikken. U kreeg autopech en kon uw partner en haar dochter niet ophalen, waardoor zij de bus moesten nemen naar huis. Onderweg naar huis werd uw partner geslagen en bedreigd. U trof haar thuis overstuur en mishandeld aan. Hierop verhuisden jullie naar Huancayo. In de eerste week van januari 2016 keerde u terug naar Manchay, waar u enkele briefjes met telefoonnummers vond die onder de deur waren geschoven. De burens vertelden dat ze wagens met geblindeerde ruiten hadden gezien met personen die naar uw partner vroegen. Jullie beslisten het huis te verkopen en verbleven op verschillende plekken tot dit was gelukt, begin 2017. Vervolgens trokken jullie naar Cieneguilla. Uw partner reisde in juni 2017 met twee van haar dochter naar België en u keerde met de andere kinderen terug naar Huancayo. Wanneer uw partner terugkeerde naar Peru haalde u haar op, bracht haar naar Cieneguilla en voerde haar rond zodat ze de nodige toestemmingen om haar kinderen mee te nemen kon verkrijgen. Op 11 april 2018 reisden jullie met de rest van de kinderen naar België. Bij terugkeer naar Peru vreest u represailles tegen uzelf, uw partner of uw kinderen. Ter staving van uw verzoek legde u uw paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en die van uw partner L., blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op dezelfde motieven als deze welke werden aangehaald door uw partner. In het kader van haar verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U verklaarde weliswaar psychische problemen te hebben, doch legde ter staving hiervan louter een attest neer van een niet-gekwalificeerd 'psychologisch en cultureel begeleidster' (CGVS III, p. 18). U verklaarde voorts bij uw vierde persoonlijk onderhoud dat u antidepressiva nam, maar stelde dat u niet dacht dat dit uw vermogen om verklaringen af te leggen zou beïnvloeden (CGVS IV, p. 2). U legde geen attest neer van de arts die u deze antidepressiva voorschreef. Uit niets blijkt dan ook dat u er niet toe in staat zou zijn coherente verklaringen af te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u reeds in juni 2017 met twee van uw dochters (Y. en C.Y.F.D.P.) voor de eerste maal naar België kwam. Vervolgens keerde u tot tweemaal toe terug naar Peru, om uiteindelijk met de rest van uw gezin op 11 april 2018 in België aan te komen. Uw verzoek om internationale bescherming diende u echter pas in op 16 november 2018, hetzij bijna zeventien maanden na uw eerste aankomst in België en zeven maanden na de komst van uw volledige gezin naar België. Een dergelijke houding kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met en getuigt niet van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen ernstige schade te lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo een vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan worden verwacht dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Het element dat u wilde dat uw gezin volledig zou zijn kan niet worden weerhouden, aangezien u ook na de komst van uw partner en al uw kinderen nog zeven maanden wachtte om een verzoek in te dienen (CGVS III, 15). Uw verdere verklaringen voor uw laattijdige verzoek, dat u de taal niet sprak, niemand u kon zeggen waar u hulp kon vinden en verhalen te horen kreeg dat wie asiel aanvraagde in de gevangenis zou belanden (CGVS I, p. 10, CGVS III, p. 15), kunnen evenmin overtuigen. Ook in het Spaans is er immers op internet informatie beschikbaar met betrekking tot asiel in België. Van iemand met uw opleidingsniveau kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij op zoek kan gaan naar deze informatie, oa ook via het consulteren van een advocaat. Bovendien verklaarde u dat u specifiek voor België koos omdat u wist dat ook bepaalde andere Peruanen hier bescherming vroegen (CGVS III, p. 15). U slaagde er daarenboven klaarblijkelijk wel in uw kinderen in te schrijven op school. U had dan ook de mogelijkheid om via de school van uw kinderen om hulp te vragen bij het bekomen van informatie over de asielprocedure (CGVS Y. II, p. 10). Ook slaagde u erin medische hulp te verkrijgen – u legde bewijzen neer van medische bezoeken op 5 december 2017 (aan het secretariaat van 'Le Meridien') en 22 december 2017 (voor consultatie) – waarbij u blijkens uw documenten vermeldde dat u niet over verblijfsdocumenten beschikte en opnieuw de mogelijkheid had om te vragen naar verdere informatie aangaande uw mogelijkheden in België. Uit de mails van Caritas die u neerlegde blijkt bovendien dat u reeds in juli 2018 in contact stond met Caritas en er toen al werd gesproken over het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Er kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat u onmogelijk voor november 2018 een verzoek om internationale bescherming had kunnen indienen.

Er wordt voorts vastgesteld dat u en uw dochter Y. tegenstrijdige verklaringen aflegden aangaande jullie verblijf in België in de periode vóór het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Zelf verklaarde u dat u eten voorzag en 1500 euro achterliet voor de kosten toen u in september 2017 terug naar Peru ging en uw dochter Y. (net achttien geworden op dat moment) alleen achterliet met uw ondertussen negenjarige dochter C.Y.F.D.P. in België (CGVS III, p. 13). Uw dochter verklaarde dat u voedsel in de koelkast en diepvries had achtergelaten en dertig euro om het water te betalen aan de

huisbaas. Zij moest enkel het water betalen, niet de elektriciteit, het gas of de huur. U zou geld opgestuurd hebben via Western Union, dat uw dochter met haar paspoort kon gaan halen. (CGVS Y, II, p. 8-9). Er werd uw dochter gevraagd hiervan bewijs te bezorgen, hetgeen zij niet heeft gedaan. Het document dat uw advocaat doorstuurde met als naam 'betaling aan Y.' betreft in werkelijkheid een bewijs van betaling via Bpost dóór uw dochter, niet áán uw dochter, van de huur van het appartement – waarvan uw dochter had ontkend dat ze die moest betalen. U legde daarnaast – zonder enige verdere toelichting – documenten neer van Interbank, waaruit blijkt dat u een rekening opende op 16 november 2017, de dag waarop u voor de tweede keer Peru verliet om naar België te komen. Dit vormt evenmin bewijs van de door uw dochter aangehaalde betalingen van onderhoudsgeld via Western Union.

Daarenboven legde u tijdens uw verschillende interviews tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot uw reisweg. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u in mei 2017 naar België kwam, rond februari 2018 terugkeerde naar Peru om uw kinderen te halen, in mei 2018 terug uit Peru vertrok, een maand in Spanje verbleef, en vervolgens in juni 2018 in België aankwam (verklaring DVZ, vraag 31). U vermeldde nergens dat u tussendoor nog een keer naar Peru terugkeerde. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 12 maart 2019 verklaarde u dat u de eerste keer op 30 juni 2017 vertrok uit Peru – gewezen op uw eerdere verklaring dat u in mei 2017 vertrok herhaalde u louter dat het op 30 juni 2017 was – en in februari 2018 terugkeerde naar Peru. Vervolgens zou u de tweede keer uit Peru zijn vertrokken in maart 2018. Gewezen op de tegenstrijdigheid met uw eerdere verklaring zei u dat u het niet precies kon onthouden en dat u geen maand maar wel twee dagen in Spanje bleef (CGVS I, p. 9-10). U vermeldde op geen enkel moment dat u een maand oponthoud had bij uw eerste poging om uit Peru te vertrekken en haalde pas veel later in het persoonlijk onderhoud aan dat u niet één maar wel twee keer terugkeerde naar Peru (CGVS I, p. 17). Het was pas tijdens uw persoonlijk onderhoud op 23 oktober 2017, nadat u was gewezen op de stempels in uw paspoort, dat u voor het eerst vermeldde dat u reeds op 29 mei 2017 naar België trachtte te vertrekken maar uiteindelijk pas op 30 juni 2017 in Spanje aankwam, nadat u een maand in Peru had moeten wachten op een vlucht (CGVS IV, p. 3). Dit element werd ook door uw dochter niet vermeld wanneer haar gevraagd werd naar de reisweg die ze aflegde (CGVS Y, II, p. 6). Hoewel u nadrukkelijk werd gevraagd bewijzen neer te leggen aangaande dit deel van uw reisroute, en u stelde over dergelijke bewijzen te kunnen beschikken, liet u tot op heden na deze neer te leggen (CGVS IV, p. 3).

Uit het geheel van bovenstaande elementen blijkt dat u het Commissariaat-generaal geen duidelijk zicht heeft gegeven op de omstandigheden van uw komst naar België en uw situatie in België voor het indienen van uw verzoek. Van een verzoeker kan nochtans verwacht worden dat hij spontaan en op volledige wijze álle elementen toelicht die betrekking hebben op zijn verzoek om internationale bescherming. Deze vaststelling, in combinatie met het extreem laattijdige karakter van uw verzoek, ondermijnt dan ook uw algemene geloofwaardigheid.

Volgens uw verklaringen vreest u bij terugkeer naar Peru problemen te kennen met S.B., tegen wie u in het verleden in opstand bent gekomen en met wie u daardoor jarenlang problemen heeft gekend. Een veelheid aan inconsistente en incoherente elementen in uw verklaringen en die van uw familieleden en in uw documenten leidt echter tot de conclusie dat u uw vrees niet aannemelijk heeft gemaakt. In dit kader wordt benadrukt dat het Commissariaat-generaal niet twijfelt aan uw activisme als lokaal vertegenwoordiger, voor de openbare ruimtes, vrouwenrechten, en de lokale bevolking van uw wijk. Uw strijd en die van andere vertegenwoordigers voor het behoud van de openbare ruimtes en meer bepaald het Jorge Chavez park heeft u middels tal van documenten aangetoond. Het komt het Commissariaat-generaal niet toe zich uit te spreken over de juridische kant van deze zaak. Deze beslissing beperkt zich dan ook tot een beoordeling van de door u aangehaalde veiligheidsincidenten en uw vrees bij terugkeer naar Peru.

Wat betreft veiligheidsincidenten bij protestacties, waarbij u verklaarde tweemaal te zijn gearresteerd, verwees u aanvankelijk telkenmale naar twee concrete incidenten: een eerste op 20 februari 2014 en een tweede op 25 november 2014. Naar aanleiding van dit tweede incident zou u zijn aangeklaagd voor slagen en verwondingen en diefstal. Het is in uw verklaringen zeer duidelijk dat u het incident van 20 februari 2014 als het eerste incident beschouwt en het incident van 25 november 2014 als het tweede incident (vragenlijst DVZ, vraag 3.1, CGVS III, p. 4-6, 9-11, CGVS IV, p. 4, 9).

Aangaande het tweede incident, van 25 november 2014, verklaarde u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud nadrukkelijk dat u een pasgeboren baby bij zich had, van drie weken oud, en dat u nog aan het herstellen was van een keizersnede (CGVS III, p. 3-6). Wanneer u er tijdens het vierde persoonlijk onderhoud op werd gewezen dat uw jongste dochter op 25 november 2014 een jaar oud zou

zijn geweest (Q.L.G.D.P. werd geboren op 6 november 2013) en uw verklaringen dus niet konden kloppen, ontkende u te hebben gezegd dat ze slechts drie weken oud was en stelde dat u een kind tot twee jaar oud een baby noemt en het lang kan duren om van een keizersnede te herstellen. U werd er nogmaals op gewezen dat u wel degelijk had verklaard dat uw dochter drie weken oud was toen u werd gearresteerd. U antwoordde louterweg dat u zich vergiste. U hield vol dat het incident plaatsvond op 25 november 2014 en stelde dat uw dochter dan een jaar oud moest zijn geweest (CGVS IV, p. 9). Ook uw partner, die bij het incident aanwezig was en eveneens werd opgepakt, dateerde het incident op 25 november 2014 (CGVS partner II, p. 3). Gevraagd naar een verklaring voor uw bewering dat uw dochter nog maar drie weken oud zou zijn geweest, antwoordde uw partner dat u vaak data en getallen verwart (CGVS partner II, p. 4). Ook uw dochter Y. sprak over 25 november 2014 (CGVS Y. II, p. 3) en kon geen verklaring geven voor uw bewering dat Q.L.G.D.P. pas drie weken oud was op het moment van de gebeurtenis (CGVS Y. II, p. 6). De door u beschreven feiten inzake de klachten tegen u voor diefstal en slagen en verwondingen (de door u beweerde enscenering met Darda Latrista) worden in de door u neergelegde documenten van politie en parket (document 9, 11, 26) beschreven. Deze documenten spreken echter van een incident dat niet plaatsvond op 25 november 2014, maar wel op 26 januari 2014. Gewezen op deze tegenstrijdigheid, stelde u eerst dat u zich na 20 februari 2014 bleef mobiliseren. Erop gewezen dat wat u het tweede incident noemde volgens deze documenten plaatsvond vóór 20 februari 2014 en niet erna, herhaalde u dat u meerdere keren ging protesteren. Wanneer u één van de relevante documenten werd getoond (document 11, de beslissing van het parket tot seponering) stelde u eenvoudigweg dat die datum (i.e. 26 januari 2014) dan wel correct zou zijn. U baseerde zich naar eigen zeggen op de datum van publicatie op YouTube van de video die u afgaf over het incident. U werd er vervolgens meermaals op gewezen dat het niet om een detail ging, aangezien de datering van de documenten uw hele tijdslijn wijzigde. U reageerde hierop door te zeggen dat u veel verantwoordelijkheden had als vertegenwoordiger in uw wijk en voor uw familie, en dat u veel stress had, en dat de feiten wel degelijk hadden plaats gevonden en gedocumenteerd werden (CGVS IV, p. 11-12). Deze verklaring kan geenszins volstaan. Van een verzoeker kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat deze de aangehaalde feiten op zijn minst ongeveer kan dateren en/of in chronologische volgorde kan plaatsen. Dat u zich voor de data moet baseren op de datum waarop een video op YouTube werd geplaatst, zoals u stelde, komt bijzonder weinig aannemelijk over. Dat zowel uw partner, uw dochter als uzelf keer op keer een foutieve chronologie en datering van de feiten hanteerden, werpt een ernstige smet op de geloofwaardigheid van jullie verklaringen. Dat jullie alle drie precies dezelfde fout maakten in jullie verklaringen, wekt daarenboven sterk de indruk dat jullie verklaringen onderling afgesproken en ingestudeerd werden. Overigens blijkt nergens uit de door u neergelegde documenten dat het onderzoek aangaande de klachten die tegen u werden ingediend wegens diefstal en slagen en verwondingen niet op correcte wijze zou zijn verlopen. De zaak tegen u werd geseponneerd en heeft geen verdere gevolgen gehad. Het loutere feit dat er een klacht tegen u werd ingediend kan bezwaarlijk als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming worden beschouwd.

Zelfs als er geloof kan worden gehecht aan de feiten die zich voordeden in januari en februari 2014, dan nog wordt vastgesteld dat het gaat om incidenten in de context van protesten van meer dan vijf jaar geleden, die kaderen in uw activiteiten als lokale vertegenwoordiger van het volk – een functie die u vandaag niet meer heeft – voor een park waarvan de privatisering inmiddels rond is (CGVS IV, p. 12), tegen S.B. die al sinds januari 2015 niet langer burgemeester is. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat u ook buiten de protestacties en na 20 februari 2014 nog problemen kende met S.B. en haar entourage. Uit wat volgt, zal immers blijken dat ook uw verklaringen omtrent de rest van de door u aangehaalde veiligheidsincidenten niet kunnen overtuigen.

Voor wat betreft de poging tot ontvoering waarvan uw dochter Y. slachtoffer werd op 20 december 2014, wordt vastgesteld dat u geen enkele vorm van bewijs neerlegde voor dit incident. U klaagde de poging tot ontvoering niet aan in de media. Dit hoewel u regelmatig mediaoptredens gaf, en uw collega-volksvertegenwoordiger, wiens zoon een dag eerder werd ontvoerd, deze ontvoering wel in de media vermeldde (CGVS III, p. 6, 10, CGVS IV, p. 13). Uw verklaring hiervoor, met name dat uw dochter getraumatiseerd was, dat u achter alles een punt wilde zetten en uw familie er niet langer bij wilde betrekken (CGVS IV, p. 13) kan niet overtuigen aangezien u na dit incident uw politieke activiteiten niet stopzette en uw familie (specifiek Y.) er wel degelijk nog steeds bij betrokken (cf. infra).

Hierbij kan voorts worden opgemerkt dat u beweerde dat de ontvoering van de zoon van uw collega plaatsvond de dag voor de poging tot ontvoering op uw dochter, i.e. 19 december 2014 (CGVS III, p. 10), terwijl in het artikel dat u dienaangaande neerlegde wordt vermeld dat hij werd ontvoerd 'afgelopen dinsdag'. Aangezien het artikel is gepubliceerd op 19 december 2014, dateert dit de ontvoering op 16

december 2014 en dus vier dagen voor die van uw dochter. Er kan nog worden toegevoegd dat 20 december 2014 een zaterdag was, en het dus opmerkelijk is dat uw dochter die dag onderweg zou zijn geweest van school naar huis, zoals jullie stelden (CGVS III, p. 6, CGVS Y. II, p. 3-4). De nodige vraagtekens kunnen dan ook worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van dit incident.

Vervolgens verhuisden jullie op 25 december 2014 naar Pachacamac, Manchay, waar u over een stuk grond beschikte waar uw man een woning plaatste (CGVS III, p. 7, CGVS Y. II, p. 4, CGVS Tomas, p. 3). Van daaruit zette u uw werk als vertegenwoordiger verder, waarvoor u regelmatig, bijna elk weekend, naar Villa Maria Del Triunfo terugkeerde. Het was steeds uw partner die u met zijn wagen naar de bijeenkomsten bracht. Hij nam uit veiligheidsoverwegingen een route via de velden (CGVS III, p. 7, 16). Normaal wachtte hij buiten op u, soms ging hij ondertussen als chauffeur werken (CGVS Tomas, p. 4-5). Op 15 oktober 2015 (een donderdag en geen weekenddag, hoewel u verklaarde dat uw activiteiten in het weekend plaatsvonden) vergezelde uw dochter Y. u naar een evenement in Villa Maria del Triunfo. Die dag kon uw partner jullie niet komen halen, omdat hij een opdracht als chauffeur uitvoerde en onderweg panne kreeg (CGVS Tomas II, 4-5). Jullie namen daarom de bus naar huis, een lang traject waarbij u drie bussen moest nemen (CGVS III, p. 7). Het komt bevreemdend over dat juist op de dag dat uw dochter, die volgens haar verklaringen amper buiten durfde komen en op die dag voor het eerst terug meeging naar een bijeenkomst in Villa Maria Del Triunfo (CGVS Y. II, p. 4, 6), uw partner besliste om niet op jullie te wachten maar wel een lange taxirit van Villa Maria del Triunfo naar Manchay en terug te maken tijdens het evenement dat jullie bijwoonden (CGVS Tomas II, p. 5). Dit klemt des te meer gezien het feit dat uw dochter benadrukte dat ze zich veilig voelde omdat hij met jullie mee kwam (CGVS Y. II, p. 6). Onderweg naar huis van de bijeenkomst, toen u van de bushalte naar huis wandelde, werd u aangevallen door twee mannen (CGVS III, p. 7). Opnieuw legde u hiervan geen enkele vorm van bewijs neer. U diende geen klacht in bij de politie en zocht geen medische hulp (CGVS III, p. 7) en klaagde het incident niet aan in de media (CGVS IV, p. 13).

Na deze gebeurtenis verhuisden jullie naar Ancalayo, Huancayo, de regio van waar uw partner afkomstig is. Over jullie verblijfplaatsen in de maanden en jaren daarna, legden u en uw familieleden inconsistente verklaringen af. Uw partner verklaarde tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud dat jullie tot december 2015 in Pachacamac, Manchay woonden om vervolgens naar de bergen, naar Huancayo te verhuizen. Daar verbleven jullie tot januari 2016, tot jullie naar Cieneguilla trokken. Toen u vertrok naar België, verhuisde hij terug naar Huancayo (CGVS Tomas I, p. 3-4). Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud plaatste hij de verhuis van Pachacamac naar Huancayo eind oktober 2015, en stelde dat jullie in de eerste week van januari 2016 naar Pachacamac terugkeerden. Jullie zetten vervolgens de woning te koop en verbleven op verschillende plekken, soms in de wagen, soms in Pachacamac en soms in de woning in Cieneguilla. Na de verkoop van het huis in 2017 gingen jullie pas in Cieneguilla wonen (CGVS Tomas II, p. 3-4). Uw dochter verklaarde tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dat jullie eind oktober 2015 naar Huancayo verhuisden tot vlak voor kerstmis 2015, dat jullie toen naar Pachacamac terugkeerden en daar verbleven tot jullie naar België vertrokken. Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud verklaarde ze dat jullie in de eerste week van januari 2016 van Huancayo naar Pachacamac terugkeerden maar dat u vervolgens dat huis verkocht en jullie in Cieneguilla gingen wonen. Daar verbleven jullie drie, vier of vijf maanden voor jullie komst naar België (CGVS Y. II, p. 5-6). Geconfronteerd met haar eerdere verklaringen, stelde uw dochter louterweg dat Cieneguilla en Pachacamac naast elkaar liggen (CGVS Y. II, p. 8). Dit kan echter niet volstaan als verklaring voor het feit dat ze de woning in Cieneguilla bij haar eerste persoonlijk onderhoud helemaal niet vermeldde. Het is voorts opmerkelijk dat uw dochter niet kon zeggen waar uw partner en de andere kinderen verbleven na jullie vertrek naar België. Ze stelde eenvoudigweg dat ze hierover nooit met hen heeft gesproken, hetgeen weinig aannemelijk overkomt (CGVS Y. I, p. 3-4, CGVS Y. II, p. 8). Zelf zei u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u in oktober 2015 in Ancalayo ging wonen, in 2017 voor vier of vijf maanden in Cieneguilla woonde, en vervolgens naar België kwam. Toen u uit België naar Peru terugkeerde, verbleef u in Cieneguilla, en toen u in België verbleef waren uw partner en kinderen in Ancalayo (CGVS I, p. 3, 5). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud stelde u dat jullie na het incident van oktober 2015 naar Huancayo trokken en eind 2015, begin 2016 besloten om even naar Pachacamac terug te keren om spullen te halen, maar met de bedoeling om naar Huancayo terug te keren. Vervolgens besliste u in de eerste dagen van 2016 dat u niet naar Huancayo wilde terugkeren en dat u naar Pachacamac zou terugkeren om er te wonen.

U stelde dat u al in 2016 besliste dat u uw huis in Pachacamac wilde verkopen om uit Peru te vertrekken, maar dit lukte pas begin 2017, na bijna een jaar. Na de verkoop van uw woning in januari 2017 verhuisde u naar Cieneguilla (CGVS III, p. 8, 11-12). De inconsistenties in jullie verklaringen omtrent jullie verblijfplaatsen in de laatste jaren van jullie verblijf in Peru zet de geloofwaardigheid ervan op de helling. Gezien het feit dat jullie beweerde vertrek uit Villa Maria del Triunfo en jullie wisselende

verblijfplaatsen in de laatste jaren gerelateerd waren aan jullie beweerde problemen, werpen deze inconsistenties ook een smet op uw algemene geloofwaardigheid en die van uw problemen.

De reden om uit Huancayo te vertrekken was dat de levensomstandigheden er niet goed waren – het was er erg koud, er was een gebrek aan scholen en ziekenhuizen (CGVS III, p. 8). Dit weerhield uw partner, die eigenaar was van een woning in Huancayo, er niet van om er met uw kinderen terug te keren nadat u met uw twee dochters naar België kwam. Wat betreft de reden om zich vervolgens niet opnieuw in Pachacamac te vestigen, legden u en uw familieleden tegenstrijdige verklaringen af. Uw dochter verklaarde dat, toen jullie in Pachacamac terugkwamen, er flyers op de grond en voor het huis lagen met bedreigingen dat men u wilde vermoorden en dat er volgens de buren mannen op motors waren gekomen die naar u vroegen (CGVS Y. II, p. 5). Uw partner stelde dat jullie bij jullie terugkeer naar Pachacamac papiertjes onder de deur vonden– dus niet buiten het huis zoals Y. zei – met telefoonnummers, waarop stond dat u moest bellen. De buren zeiden dat er geblindeerde wagens waren gekomen met mensen die naar jullie vroegen (CGVS Tomas II, p. 3). De buren zeiden niet wat voor merk of model de auto's waren, enkel dat de ramen geblindeerd waren en het zou om jonge, struise mannen gaan (CGVS Tomas II, p. 7). Ze lieten een nummer achter om te bellen, ze schoven twee of drie papiertjes onder de deur (CGVS Tomas II, p. 8). Ook zeiden de buren soms, wanneer jullie na een tussenpoos weer naar de woning kwamen, dat er een wagen geparkeerd had gestaan aan de woning. Men trof jullie echter nooit aan (CGVS Tomas II, p. 8-9) – hetgeen op zich al opvallend is. Zelf haalde u deze bedreigingen aanvankelijk niet aan, maar pas wanneer u werd geconfronteerd met een tegenstrijdigheid in uw verklaringen omtrent uw woonplaats. Toen stelde u dat er volgens uw buren twee geblindeerde 4x4's waren gekomen en dat uw buren vertelden dat ze een boodschap achterlieten, een papier, waarop stond dat men naar u op zoek was. Het ging om vier grote mannen die een militaire houding hadden en u zochten in verband met een job (CGVS III, p. 17). De vaststelling dat men (een of meerdere keren) naar jullie woning in Pachacamac zou zijn gekomen om u te zoeken, maar u er nooit aantrof, is bijzonder merkwaardig indien men er daadwerkelijk op uit zou zijn om u te treffen. Dat u, uw partner en uw dochter drie verschillende versies gaven van dezelfde feiten, maakt bovendien dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan deze bedreiging aan uw adres in Pachacamac. Tijdens uw verblijf in Cieneguilla, tot aan uw vertrek eind mei 2017 en beide keren wanneer u terugkeerde naar Peru vanuit België, heeft u vervolgens geen problemen gekend (CGVS III, p. 12).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u na 20 februari 2014 – het laatste incident waarover u voldoende overtuigende verklaringen aflegde – daadwerkelijk op continue wijze problemen kende met S.B. en haar handlangers omwille van uw politieke activiteiten. Deze feiten van 20 februari 2014 dateren van meer dan vijf jaar geleden en kunnen op heden bezwaarlijk als actueel worden beschouwd. Zoals hierboven aangegeven kan geen geloof gehecht worden aan de beweerde veiligheidsincidenten nadien. De problemen die u kende in Huancayo beperkten zich tot socioeconomische problemen. In Cieneguilla kende u geen problemen. Hoewel u stelde dat u door verschillende politici als een doorn in het oog werd beschouwd, maakte u niet aannemelijk dat u dientengevolge effectief problemen kende (CGVS III, p. 14). Uw verklaringen en de door u neergelegde documenten kunnen dan ook geenszins volstaan om zonder meer te stellen dat u op heden bij terugkeer naar Peru risico loopt en dient te vrezen voor uw leven (CGVS III, p. 14, 21). Derhalve kan ten aanzien van u niet besloten worden tot het bestaan van een actuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort en die van uw kinderen, de kopies van de identiteitskaarten en geboorteaktes van uw kinderen en de kopie van uw rijbewijs en dat van uw partner bevestigen uw identiteit en die van uw gezinsleden, die hier niet ter discussie staan. De stempels in uw paspoort werden hierboven aangehaald. De situatie met de vaders van uw kinderen en het feit dat ze hun toestemming gaven om met hun kinderen het land te verlaten, zoals aangetoond met documenten aangaande alimentatie en documenten van de notaris, vormen hier niet het onderwerp van twijfel. Dat u lid was van de Partido Nacionalista en zich later uit de partij terugtrok, dat u toezichthouder was van de groene zone en dat u werkte voor de gemeente Villa Maria Del Triunfo wordt evenmin in twijfel getrokken. Het feit dat u actief was als lokaal vertegenwoordiger, dat u in deze hoedanigheid streed voor onder meer de rechten van vrouwen, voedselbedeling en groene ruimtes, en dat uw gezinsleden u vergezelden bij uw activiteiten, zoals aangetoond met tal van juridische documenten, brieven, foto's, videofragmenten en artikels, staat vast. Zoals hierboven vermeld, wordt hierbij evenmin ontkend dat er bij bepaalde acties fysieke confrontaties plaatsvonden met de ordediensten, zoals in een deel van de neergelegde documenten wordt bevestigd. Dit vindt ook zijn weerslag in enkele van de brieven die u schreef. Hierin maakte u voorts melding van een campagne

met flyers, geweld en bedreigingen (CGVS IV, p. 14-15). De door u in deze documenten beschreven problemen zijn echter te weinig concreet om als bewijs van de door u bij uw verzoek aangehaalde problemen te gelden, en betreffen hoe dan ook louter een weergave van uw verklaringen. U stelde deze zaken ook op de radio te hebben aangeklaagd, maar hiervan legde u geen enkele vorm van bewijs neer (CGVS IV, p. 6). Dat de zoon van een andere lokale leider werd ontvoerd vormt geen bewijs voor uw persoonlijke problemen. Het desbetreffende artikel werd hierboven reeds aangehaald. De klacht die tegen u werd ingediend en uiteindelijk geseponneerd, die u ondersteunde met enkele documenten van politie en justitie, werd hierboven reeds besproken. Betreffende de klacht die uw advocaat indiende bij OCMA wordt vastgesteld dat uw naam nergens in dit document wordt vermeld. Uit uw verklaringen blijkt dat deze klacht betrekking heeft op de privatisering van het park (CGVS I, p. 15 en CGVS IV, p. 7). Uw advocaat zou ook klacht hebben ingediend aangaande uw persoonlijke problemen, maar hiervan beschikt u niet over bewijs (CGVS IV, p. 10-11). De kopie van het pamflet dat tegen u werd verspreid en de kopie van een gesprek dat u via sociale media voerde met een journalist hebben geen enkele bewijswaarde daar zij gemakkelijk zelf te fabriceren zijn. De klacht die u indiende tegen uw familieleden wegens huiselijk geweld vertelt niets over de context of oorzaak van de problemen met uw familie en heeft geen weerslag op de in deze beslissing aangehaalde elementen, behalve dat zij aantoonde dat u over de mogelijkheid beschikte klacht in te dienen bij de politie. U haalde immers geen vrees aan ten aanzien van uw familieleden. Dat uw partner een woning kreeg in Huancayo heeft geen betrekking op deze beslissing en toont slechts aan dat u hier over een potentiële woonplaats beschikt. Dat u sinds 2017 met een deel van uw kinderen in België verbleef, zoals bevestigd door de contacten met Caritas, schooldocumenten, medische documenten, betaalbewijs van Bpost en huurcontract, wordt hier niet ontkend. De inconsistenties in uw verklaringen aangaande dit verblijf alsook het document van Interbank werden reeds besproken in deze beslissing. De video's, artikels en rapporten aangaande de klimatologische situatie in Huancayo, die uw advocate neerlegde, hebben geen gevolg voor deze beslissing. Aangaande de inhoud van de door u neergelegde USB-stick wordt vastgesteld dat het voornamelijk video's en foto's bevat van uw politieke activiteiten, die hierboven reeds werden vermeld. De incidenten van 20 februari 2014 die hiermee worden bevestigd worden in deze beslissing niet in twijfel getrokken. Aangaande de video die het incident zou weergeven van januari of november 2014 wordt vastgesteld dat er geen datum wordt vermeld. De artikels en documenten die zich op de USB-stick bevinden, bevinden zich ook elders in het dossier. Dat u in België deelnam aan een vrouwenmars, zoals aangetoond met foto's op de USBstick, heeft geen relevantie voor deze beslissing. Voorts zijn er video's te zien die geen betrekking hebben op uw persoonlijke problemen maar wel op andere vertegenwoordigers en de broer van een burgemeester. Deze zaken vormen geen bewijs voor uw persoonlijke problemen. Ook de informatie met betrekking tot S.B. volstaat niet om uw persoonlijke problemen met haar en uw vrees dat u haar tot op heden dient te vrezen op objectieve wijze te staven. Wat betreft de verklaring van uw psychologisch en sociaal begeleidster wordt opgemerkt dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitend over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Bovendien is deze persoon geen arts, psycholoog of psychiater (CGVS III, p. 18) en bijgevolg niet gekwalificeerd om de diagnose van PTSS te stellen. Betreffende de schriftelijke opmerkingen van uw advocaat aangaande het eerste persoonlijk onderhoud wordt vastgesteld dat zij zich beperkt tot correcties en aanvullingen die geen inhoudelijke gevolgen hebben voor deze beslissing."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw paspoort bevestigt slechts uw identiteit en kan deze beslissing niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing inzake tweede verzoekster (Y.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Peruaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Lima, Peru. U bent ongehuwd en (op het moment van uw tweede persoonlijk onderhoud) vijf maanden zwanger van uw eerste kind, van wie de vader een Belg is, M.A.N.. Uw moeder is L. (O.V. 8.733.041), uw vader is J.C.F.D.P.F.. U woonde in Peru samen met uw moeder, uw minderjarige (half-) broers en (half-) zussen J.C.F.D.P.F., C.Y.F.D.P., S.G.T.D.P. en Q.L.G.D.P., en met uw stiefvader T. (O.V. 8.733.022) in Villa Maria Del Triunfo. Op 25 december 2014 verhuisden jullie naar Manchay, Pachacamac en eind oktober 2015 gingen jullie in een woning van de ouders van uw stiefvader in Huancayo wonen. Daar verbleven jullie tot begin januari 2016, wanneer jullie terugkeerden naar Pachacamac. Vervolgens verkocht uw moeder deze woning in januari 2017 en woonden jullie een drietal maanden in Cieneguilla, tot uw moeder met u en uw zus C.Y.F.D.P. naar België kwam op 30 juni 2017. Op 16 november 2018 diende u samen met uw moeder en stiefvader een verzoek om internationale bescherming in, waarbij u het volgende verklaarde. Sinds u jong was, was uw moeder een leider die in uw land streed voor de rechten van het volk. Op 20 februari 2014 vond er een protestactie plaats in het park Jorge Chavez, waarbij een confrontatie ontstond tussen een groep politieagenten en de buurtbewoners, die er tegen waren dat de burgemeester het park wilde verhuren. Uw stiefvader en moeder werden hierbij geslagen. U was met uw broers en zussen aanwezig en sloeg een agent met een paraplu, opdat hij uw stiefvader met rust zou laten. Op 25 november 2014 waren uw ouders niet thuis toen u van school kwam, uw burens vertelden dat ze naar het politiekantoor waren gebracht. Ze kwamen pas laat 's avonds terug. Op 20 december 2014 was u onderweg van school naar huis toen u merkte dat u door een motor werd gevolgd. U begon te lopen, twee mannen stapten af, zeiden "dat is haar dochter" en riepen allerlei beledigingen. De burens kwamen naar buiten en hielpen u. Uw moeder ging aangifte doen bij de politie, maar er werd geen gehoor aan gegeven. Een dag eerder was de zoon van een andere gemeenschapsleider ontvoerd. Nadien verhuisden jullie naar Manchay en durfde u het huis niet meer te verlaten. Uw moeder zette haar werk verder. Op 15 oktober 2015 ging u met haar mee naar een evenement in Villa Maria Del Triunfo. Uw stiefvader bracht jullie, maar kon jullie niet komen halen. Jullie moesten daarom de bus nemen. Toen jullie van de bushalte naar huis onderweg waren, merkten jullie dat jullie gevolgd werden door een wagen. Uw moeder gaf u de opdracht om weg te lopen, en u zag dat zij door enkele mannen werd gegrepen. U zocht hulp bij buurtbewoners en vond uw moeder bebloed en met gescheurde kleren terug. Hierna verhuisden jullie naar Huancayo, maar vanwege de slechte levensomstandigheden daar (op vlak van onderwijs, gezondheid en klimaat) trokken jullie terug naar Manchay. Daar aangekomen, vonden jullie flyers met bedreigingen aan het adres van uw moeder en vernam u dat er mannen op motors waren gekomen die haar zochten. Hierop beslisten uw moeder en stiefvader het land te verlaten. Ze verkochten de woning in januari 2017 en jullie trokken naar Cieneguilla. Daar verbleef u tot aan uw vertrek uit Peru. Na jullie komst naar België, op 30 juni 2017, woonden jullie in Schaarbeek en keerde uw moeder nog terug naar Peru om ook de rest van het gezin te kunnen laten overkomen. Nadat dit gelukt was, dienden jullie op 16 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in. U vreest bij terugkeer naar Peru dat u uw moeder of een ander familielid zou verliezen of dat u iets zou overkomen omdat u de dochter bent van uw moeder. Ter staving van uw verzoek legde u uw paspoort neer en een foto waarop u te zien bent tijdens een van de politieke acties van uw moeder.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en die van uw moeder L., blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op dezelfde motieven als deze welke werden aangehaald door uw moeder. In het kader van haar verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. U verklaarde weliswaar psychische problemen te hebben, doch legde

ter staving hiervan louter een attest neer van een niet-gekwalificeerd 'psychologisch en cultureel begeleider' (CGVS III, p. 18). U verklaarde voorts bij uw vierde persoonlijk onderhoud dat u antidepressiva nam, maar stelde dat u niet dacht dat dit uw vermogen om verklaringen af te leggen zou beïnvloeden (CGVS IV, p. 2). U legde geen attest neer van de arts die u deze antidepressiva voorschreef. Uit niets blijkt dan ook dat u er niet toe in staat zou zijn coherente verklaringen af te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u reeds in juni 2017 met twee van uw dochters (Y. en C.Y.F.D.P.) voor de eerste maal naar België kwam. Vervolgens keerde u tot tweemaal toe terug naar Peru, om uiteindelijk met de rest van uw gezin op 11 april 2018 in België aan te komen. Uw verzoek om internationale bescherming diende u echter pas in op 16 november 2018, hetzij bijna zeventien maanden na uw eerste aankomst in België en zeven maanden na de komst van uw volledige gezin naar België. Een dergelijke houding kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met en getuigt niet van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen ernstige schade te lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo een vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan worden verwacht dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Het element dat u wilde dat uw gezin volledig zou zijn kan niet worden weerhouden, aangezien u ook na de komst van uw partner en al uw kinderen nog zeven maanden wachtte om een verzoek in te dienen (CGVS III, 15). Uw verdere verklaringen voor uw laattijdige verzoek, dat u de taal niet sprak, niemand u kon zeggen waar u hulp kon vinden en verhalen te horen kreeg dat wie asiel aanvraagde in de gevangenis zou belanden (CGVS I, p. 10, CGVS III, p. 15), kunnen evenmin overtuigen. Ook in het Spaans is er immers op internet informatie beschikbaar met betrekking tot asiel in België. Van iemand met uw opleidingsniveau kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij op zoek kan gaan naar deze informatie, oa ook via het consulteren van een advocaat. Bovendien verklaarde u dat u specifiek voor België koos omdat u wist dat ook bepaalde andere Peruanen hier bescherming vroegen (CGVS III, p. 15). U slaagde er daarenboven klaarblijkelijk wel in uw kinderen in te schrijven op school. U had dan ook de mogelijkheid om via de school van uw kinderen om hulp te vragen bij het bekomen van informatie over de asielprocedure (CGVS Y. II, p. 10). Ook slaagde u erin medische hulp te verkrijgen – u legde bewijzen neer van medische bezoeken op 5 december 2017 (aan het secretariaat van 'Le Meridien') en 22 december 2017 (voor consultatie) – waarbij u blijkens uw documenten vermeldde dat u niet over verblijfsdocumenten beschikte en opnieuw de mogelijkheid had om te vragen naar verdere informatie aangaande uw mogelijkheden in België. Uit de mails van Caritas die u neerlegde blijkt bovendien dat u reeds in juli 2018 in contact stond met Caritas en er toen al werd gesproken over het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Er kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat u onmogelijk voor november 2018 een verzoek om internationale bescherming had kunnen indienen.

Er wordt voorts vastgesteld dat u en uw dochter Y. tegenstrijdige verklaringen aflegden aangaande jullie verblijf in België in de periode vóór het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Zelf verklaarde u dat u eten voorzag en 1500 euro achterliet voor de kosten toen u in september 2017 terug naar Peru ging en uw dochter Y. (net achttien geworden op dat moment) alleen achterliet met uw ondertussen negenjarige dochter C.Y.F.D.P. in België (CGVS III, p. 13). Uw dochter verklaarde dat u voedsel in de koelkast en diepvries had achtergelaten en dertig euro om het water te betalen aan de huisbaas. Zij moest enkel het water betalen, niet de elektriciteit, het gas of de huur.

U zou geld opgestuurd hebben via Western Union, dat uw dochter met haar paspoort kon gaan halen. (CGVS Y. II, p. 8-9). Er werd uw dochter gevraagd hiervan bewijs te bezorgen, hetgeen zij niet heeft gedaan. Het document dat uw advocaat doorstuurde met als naam 'betaling aan Y.' betreft in werkelijkheid een bewijs van betaling via Bpost dóór uw dochter, niet áán uw dochter, van de huur

van het appartement – waarvan uw dochter had ontkend dat ze die moest betalen. U legde daarnaast – zonder enige verdere toelichting – documenten neer van Interbank, waaruit blijkt dat u een rekening opende op 16 november 2017, de dag waarop u voor de tweede keer Peru verliet om naar België te komen. Dit vormt evenmin bewijs van de door uw dochter aangehaalde betalingen van onderhoudsgeld via Western Union.

Daarenboven legde u tijdens uw verschillende interviews tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot uw reisweg. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u in mei 2017 naar België kwam, rond februari 2018 terugkeerde naar Peru om uw kinderen te halen, in mei 2018 terug uit Peru vertrok, een maand in Spanje verbleef, en vervolgens in juni 2018 in België aankwam (verklaring DVZ, vraag 31). U vermeldde nergens dat u tussendoor nog een keer naar Peru terugkeerde. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 12 maart 2019 verklaarde u dat u de eerste keer op 30 juni 2017 vertrok uit Peru – gewezen op uw eerdere verklaring dat u in mei 2017 vertrok herhaalde u louter dat het op 30 juni 2017 was – en in februari 2018 terugkeerde naar Peru. Vervolgens zou u de tweede keer uit Peru zijn vertrokken in maart 2018. Gewezen op de tegenstrijdigheid met uw eerdere verklaring zei u dat u het niet precies kon onthouden en dat u geen maand maar wel twee dagen in Spanje bleef (CGVS I, p. 9-10). U vermeldde op geen enkel moment dat u een maand oponthoud had bij uw eerste poging om uit Peru te vertrekken en haalde pas veel later in het persoonlijk onderhoud aan dat u niet één maar wel twee keer terugkeerde naar Peru (CGVS I, p. 17). Het was pas tijdens uw persoonlijk onderhoud op 23 oktober 2017, nadat u was gewezen op de stempels in uw paspoort, dat u voor het eerst vermeldde dat u reeds op 29 mei 2017 naar België trachtte te vertrekken maar uiteindelijk pas op 30 juni 2017 in Spanje aankwam, nadat u een maand in Peru had moeten wachten op een vlucht (CGVS IV, p. 3). Dit element werd ook door uw dochter niet vermeld wanneer haar gevraagd werd naar de reisweg die ze aflegde (CGVS Y. II, p. 6). Hoewel u nadrukkelijk werd gevraagd bewijzen neer te leggen aangaande dit deel van uw reisroute, en u stelde over dergelijke bewijzen te kunnen beschikken, liet u tot op heden na deze neer te leggen (CGVS IV, p. 3).

Uit het geheel van bovenstaande elementen blijkt dat u het Commissariaat-generaal geen duidelijk zicht heeft gegeven op de omstandigheden van uw komst naar België en uw situatie in België voor het indienen van uw verzoek. Van een verzoeker kan nochtans verwacht worden dat hij spontaan en op volledige wijze alle elementen toelicht die betrekking hebben op zijn verzoek om internationale bescherming. Deze vaststelling, in combinatie met het extreem laattijdige karakter van uw verzoek, ondermijnt dan ook uw algemene geloofwaardigheid.

Volgens uw verklaringen vreest u bij terugkeer naar Peru problemen te kennen met S.B., tegen wie u in het verleden in opstand bent gekomen en met wie u daardoor jarenlang problemen heeft gekend. Een veelheid aan inconsistente en incoherente elementen in uw verklaringen en die van uw familieleden en in uw documenten leidt echter tot de conclusie dat u uw vrees niet aannemelijk heeft gemaakt. In dit kader wordt benadrukt dat het Commissariaat-generaal niet twijfelt aan uw activisme als lokaal vertegenwoordiger, voor de openbare ruimtes, vrouwenrechten, en de lokale bevolking van uw wijk. Uw strijd en die van andere vertegenwoordigers voor het behoud van de openbare ruimtes en meer bepaald het Jorge Chavez park heeft u middels tal van documenten aangetoond. Het komt het Commissariaat-generaal niet toe zich uit te spreken over de juridische kant van deze zaak. Deze beslissing beperkt zich dan ook tot een beoordeling van de door u aangehaalde veiligheidsincidenten en uw vrees bij terugkeer naar Peru.

Wat betreft veiligheidsincidenten bij protestacties, waarbij u verklaarde tweemaal te zijn gearresteerd, verwees u aanvankelijk telkenmale naar twee concrete incidenten: een eerste op 20 februari 2014 en een tweede op 25 november 2014. Naar aanleiding van dit tweede incident zou u zijn aangeklaagd voor slagen en verwondingen en diefstal. Het is in uw verklaringen zeer duidelijk dat u het incident van 20 februari 2014 als het eerste incident beschouwt en het incident van 25 november 2014 als het tweede incident (vragenlijst DVZ, vraag 3.1, CGVS III, p. 4-6, 9-11, CGVS IV, p. 4, 9). Aangaande het tweede incident, van 25 november 2014, verklaarde u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud nadrukkelijk dat u een pasgeboren baby bij zich had, van drie weken oud, en dat u nog aan het herstellen was van een keizersnede (CGVS III, p. 3-6). Wanneer u er tijdens het vierde persoonlijk onderhoud op werd gewezen dat uw jongste dochter op 25 november 2014 een jaar oud zou zijn geweest (Q.L.G.D.P. werd geboren op 6 november 2013) en uw verklaringen dus niet konden kloppen, ontkende u te hebben gezegd dat ze slechts drie weken oud was en stelde dat u een kind tot twee jaar oud een baby noemt en het lang kan duren om van een keizersnede te herstellen. U werd er nogmaals op gewezen dat u wel degelijk had verklaard dat uw dochter drie weken oud was toen u werd gearresteerd. U antwoordde louterweg dat u zich vergiste. U hield vol dat het incident plaatsvond op 25 november 2014 en stelde dat uw dochter dan

een jaar oud moest zijn geweest (CGVS IV, p. 9). Ook uw partner, die bij het incident aanwezig was en eveneens werd opgepakt, dateerde het incident op 25 november 2014 (CGVS partner II, p. 3). Gevraagd naar een verklaring voor uw bewering dat uw dochter nog maar drie weken oud zou zijn geweest, antwoordde uw partner dat u vaak data en getallen verwart (CGVS partner II, p. 4). Ook uw dochter Y. sprak over 25 november 2014 (CGVS Y. II, p. 3) en kon geen verklaring geven voor uw bewering dat Q.L.G.D.P. pas drie weken oud was op het moment van de gebeurtenis (CGVS Y. II, p. 6). De door u beschreven feiten inzake de klachten tegen u voor diefstal en slagen en verwondingen (de door u beweerde inscenering met Darda Latrista) worden in de door u neergelegde documenten van politie en parket (document 9, 11, 26) beschreven. Deze documenten spreken echter van een incident dat niet plaatsvond op 25 november 2014, maar wel op 26 januari 2014. Gewezen op deze tegenstrijdigheid, stelde u eerst dat u zich na 20 februari 2014 bleef mobiliseren. Erop gewezen dat wat u het tweede incident noemde volgens deze documenten plaatsvond vóór 20 februari 2014 en niet erna, herhaalde u dat u meerdere keren ging protesteren. Wanneer u één van de relevante documenten werd getoond (document 11, de beslissing van het parket tot seponering) stelde u eenvoudigweg dat die datum (i.e. 26 januari 2014) dan wel correct zou zijn. U baseerde zich naar eigen zeggen op de datum van publicatie op YouTube van de video die u afgaf over het incident. U werd er vervolgens meermaals op gewezen dat het niet om een detail ging, aangezien de datering van de documenten uw hele tijdslijn wijzigde. U reageerde hierop door te zeggen dat u veel verantwoordelijkheden had als vertegenwoordiger in uw wijk en voor uw familie, en dat u veel stress had, en dat de feiten wel degelijk hadden plaats gevonden en gedocumenteerd werden (CGVS IV, p. 11-12). Deze verklaring kan geenszins volstaan. Van een verzoeker kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat deze de aangehaalde feiten op zijn minst ongeveer kan dateren en/ of in chronologische volgorde kan plaatsen. Dat u zich voor de data moet baseren op de datum waarop een video op YouTube werd geplaatst, zoals u stelde, komt bijzonder weinig aannemelijk over. Dat zowel uw partner, uw dochter als uzelf keer op keer een foutieve chronologie en datering van de feiten hanteerden, werpt een ernstige smet op de geloofwaardigheid van jullie verklaringen. Dat jullie alle drie precies dezelfde fout maakten in jullie verklaringen, wekt daarenboven sterk de indruk dat jullie verklaringen onderling afgesproken en ingestudeerd werden. Overigens blijkt nergens uit de door u neergelegde documenten dat het onderzoek aangaande de klachten die tegen u werden ingediend wegens diefstal en slagen en verwondingen niet op correcte wijze zou zijn verlopen. De zaak tegen u werd geseponeerd en heeft geen verdere gevolgen gehad. Het loutere feit dat er een klacht tegen u werd ingediend kan bezwaarlijk als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming worden beschouwd.

Zelfs als er geloof kan worden gehecht aan de feiten die zich voordeden in januari en februari 2014, dan nog wordt vastgesteld dat het gaat om incidenten in de context van protesten van meer dan vijf jaar geleden, die kaderen in uw activiteiten als lokale vertegenwoordiger van het volk – een functie die u vandaag niet meer heeft – voor een park waarvan de privatisering inmiddels rond is (CGVS IV, p. 12), tegen S.B. die al sinds januari 2015 niet langer burgemeester is. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat u ook buiten de protestacties en na 20 februari 2014 nog problemen kende met S.B. en haar entourage. Uit wat volgt, zal immers blijken dat ook uw verklaringen omtrent de rest van de door u aangehaalde veiligheidsincidenten niet kunnen overtuigen.

Voor wat betreft de poging tot ontvoering waarvan uw dochter Y. slachtoffer werd op 20 december 2014, wordt vastgesteld dat u geen enkele vorm van bewijs neerlegde voor dit incident. U klaagde de poging tot ontvoering niet aan in de media. Dit hoewel u regelmatig mediaoptredens gaf, en uw collega-volksvertegenwoordiger, wiens zoon een dag eerder werd ontvoerd, deze ontvoering wel in de media vermeldde (CGVS III, p. 6, 10, CGVS IV, p. 13). Uw verklaring hiervoor, met name dat uw dochter getraumatiseerd was, dat u achter alles een punt wilde zetten en uw familie er niet langer bij wilde betrekken (CGVS IV, p. 13) kan niet overtuigen aangezien u na dit incident uw politieke activiteiten niet stopzette en uw familie (specifiek Y.) er wel degelijk nog steeds bij betrokken (cf. infra). Hierbij kan voorts worden opgemerkt dat u beweerde dat de ontvoering van de zoon van uw collega plaatsvond de dag voor de poging tot ontvoering op uw dochter, i.e. 19 december 2014 (CGVS III, p. 10), terwijl in het artikel dat u dienaangaande neerlegde wordt vermeld dat hij werd ontvoerd 'afgelopen dinsdag'. Aangezien het artikel is gepubliceerd op 19 december 2014, dateert dit de ontvoering op 16 december 2014 en dus vier dagen voor die van uw dochter.

Er kan nog worden toegevoegd dat 20 december 2014 een zaterdag was, en het dus opmerkelijk is dat uw dochter die dag onderweg zou zijn geweest van school naar huis, zoals jullie stelden (CGVS III, p. 6, CGVS Y. II, p. 3-4). De nodige vraagtekens kunnen dan ook worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van dit incident.

Vervolgens verhuisden jullie op 25 december 2014 naar Pachacamac, Manchay, waar u over een stuk grond beschikte waar uw man een woning plaatste (CGVS III, p. 7, CGVS Y. II, p. 4, CGVS Tomas, p. 3). Van daaruit zette u uw werk als vertegenwoordiger verder, waarvoor u regelmatig, bijna elk weekend, naar Villa Maria Del Triunfo terugkeerde. Het was steeds uw partner die u met zijn wagen naar de bijeenkomsten bracht. Hij nam uit veiligheidsoverwegingen een route via de velden (CGVS III, p. 7, 16). Normaal wachtte hij buiten op u, soms ging hij ondertussen als chauffeur werken (CGVS Tomas, p. 4-5). Op 15 oktober 2015 (een donderdag en geen weekenddag, hoewel u verklaarde dat uw activiteiten in het weekend plaatsvonden) vergezelde uw dochter Y. u naar een evenement in Villa Maria del Triunfo. Die dag kon uw partner jullie niet komen halen, omdat hij een opdracht als chauffeur uitvoerde en onderweg panne kreeg (CGVS Tomas II, 4-5). Jullie namen daarom de bus naar huis, een lang traject waarbij u drie bussen moest nemen (CGVS III, p. 7). Het komt bevreemdend over dat juist op de dag dat uw dochter, die volgens haar verklaringen amper buiten durfde komen en op die dag voor het eerst terug meeging naar een bijeenkomst in Villa Maria Del Triunfo (CGVS Y. II, p. 4, 6), uw partner besliste om niet op jullie te wachten maar wel een lange taxirit van Villa Maria del Triunfo naar Manchay en terug te maken tijdens het evenement dat jullie bijwoonden (CGVS Tomas II, p. 5). Dit klemmt des te meer gezien het feit dat uw dochter benadrukte dat ze zich veilig voelde omdat hij met jullie mee kwam (CGVS Y. II, p. 6). Onderweg naar huis van de bijeenkomst, toen u van de bushalte naar huis wandelde, werd u aangevallen door twee mannen (CGVS III, p. 7). Opnieuw legde u hiervan geen enkele vorm van bewijs neer. U diende geen klacht in bij de politie en zocht geen medische hulp (CGVS III, p. 7) en klaagde het incident niet aan in de media (CGVS IV, p. 13).

Na deze gebeurtenis verhuisden jullie naar Ancalayo, Huancayo, de regio van waar uw partner afkomstig is. Over jullie verblijfplaatsen in de maanden en jaren daarna, legden u en uw familieleden inconsistente verklaringen af. Uw partner verklaarde tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud dat jullie tot december 2015 in Pachacamac, Manchay woonden om vervolgens naar de bergen, naar Huancayo te verhuizen. Daar verbleven jullie tot januari 2016, tot jullie naar Cieneguilla trokken. Toen u vertrok naar België, verhuisde hij terug naar Huancayo (CGVS Tomas I, p. 3-4). Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud plaatste hij de verhuis van Pachacamac naar Huancayo eind oktober 2015, en stelde dat jullie in de eerste week van januari 2016 naar Pachacamac terugkeerden. Jullie zetten vervolgens de woning te koop en verbleven op verschillende plekken, soms in de wagen, soms in Pachacamac en soms in de woning in Cieneguilla. Na de verkoop van het huis in 2017 gingen jullie pas in Cieneguilla wonen (CGVS Tomas II, p. 3-4). Uw dochter verklaarde tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dat jullie eind oktober 2015 naar Huancayo verhuisden tot vlak voor kerstmis 2015, dat jullie toen naar Pachacamac terugkeerden en daar verbleven tot jullie naar België vertrokken. Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud verklaarde ze dat jullie in de eerste week van januari 2016 van Huancayo naar Pachacamac terugkeerden maar dat u vervolgens dat huis verkocht en jullie in Cieneguilla gingen wonen. Daar verbleven jullie drie, vier of vijf maanden voor jullie komst naar België (CGVS Y. II, p. 5-6). Geconfronteerd met haar eerdere verklaringen, stelde uw dochter louterweg dat Cieneguilla en Pachacamac naast elkaar liggen (CGVS Y. II, p. 8). Dit kan echter niet volstaan als verklaring voor het feit dat ze de woning in Cieneguilla bij haar eerste persoonlijk onderhoud helemaal niet vermeldde. Het is voorts opmerkelijk dat uw dochter niet kon zeggen waar uw partner en de andere kinderen verbleven na jullie vertrek naar België. Ze stelde eenvoudigweg dat ze hierover nooit met hen heeft gesproken, hetgeen weinig aannemelijk overkomt (CGVS Y. I, p. 3-4, CGVS Y. II, p. 8). Zelf zei u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u in oktober 2015 in Ancalayo ging wonen, in 2017 voor vier of vijf maanden in Cieneguilla woonde, en vervolgens naar België kwam. Toen u uit België naar Peru terugkeerde, verbleef u in Cieneguilla, en toen u in België verbleef waren uw partner en kinderen in Ancalayo (CGVS I, p. 3, 5). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud stelde u dat jullie na het incident van oktober 2015 naar Huancayo trokken en eind 2015, begin 2016 besloten om even naar Pachacamac terug te keren om spullen te halen, maar met de bedoeling om naar Huancayo terug te keren. Vervolgens besliste u in de eerste dagen van 2016 dat u niet naar Huancayo wilde terugkeren en dat u naar Pachacamac zou terugkeren om er te wonen. U stelde dat u al in 2016 besliste dat u uw huis in Pachacamac wilde verkopen om uit Peru te vertrekken, maar dit lukte pas begin 2017, na bijna een jaar. Na de verkoop van uw woning in januari 2017 verhuisde u naar Cieneguilla (CGVS III, p. 8, 11-12). De inconsistenties in jullie verklaringen omtrent jullie verblijfplaatsen in de laatste jaren van jullie verblijf in Peru zet de geloofwaardigheid ervan op de helling.

Gezien het feit dat jullie beweerde vertrek uit Villa Maria del Triunfo en jullie wisselende verblijfplaatsen in de laatste jaren gerelateerd waren aan jullie beweerde problemen, werpen deze inconsistenties ook een smet op uw algemene geloofwaardigheid en die van uw problemen.

De reden om uit Huancayo te vertrekken was dat de levensomstandigheden er niet goed waren – het was er erg koud, er was een gebrek aan scholen en ziekenhuizen (CGVS III, p. 8). Dit weerhield uw

partner, die eigenaar was van een woning in Huancayo, er niet van om er met uw kinderen terug te keren nadat u met uw twee dochters naar België kwam. Wat betreft de reden om zich vervolgens niet opnieuw in Pachacamac te vestigen, legden u en uw familieleden tegenstrijdige verklaringen af. Uw dochter verklaarde dat, toen jullie in Pachacamac terugkwamen, er flyers op de grond en voor het huis lagen met bedreigingen dat men u wilde vermoorden en dat er volgens de buren mannen op motors waren gekomen die naar u vroegen (CGVS Y. II, p. 5). Uw partner stelde dat jullie bij jullie terugkeer naar Pachacamac papiertjes onder de deur vonden – dus niet buiten het huis zoals Y. zei – met telefoonnummers, waarop stond dat u moest bellen. De buren zeiden dat er geblindeerde wagens waren gekomen met mensen die naar jullie vroegen (CGVS Tomas II, p. 3). De buren zeiden niet wat voor merk of model de auto's waren, enkel dat de ramen geblindeerd waren en het zou om jonge, struise mannen gaan (CGVS Tomas II, p. 7). Ze lieten een nummer achter om te bellen, ze schoven twee of drie papiertjes onder de deur (CGVS Tomas II, p. 8). Ook zeiden de buren soms, wanneer jullie na een tussenpoos weer naar de woning kwamen, dat er een wagen geparkeerd had gestaan aan de woning. Men trof jullie echter nooit aan (CGVS Tomas II, p. 8-9) – hetgeen op zich al opvallend is. Zelf haalde u deze bedreigingen aanvankelijk niet aan, maar pas wanneer u werd geconfronteerd met een tegenstrijdigheid in uw verklaringen omtrent uw woonplaats. Toen stelde u dat er volgens uw buren twee geblindeerde 4x4's waren gekomen en dat uw buren vertelden dat ze een boodschap achterlieten, een papier, waarop stond dat men naar u op zoek was. Het ging om vier grote mannen die een militaire houding hadden en u zochten in verband met een job (CGVS III, p. 17). De vaststelling dat men (een of meerdere keren) naar jullie woning in Pachacamac zou zijn gekomen om u te zoeken, maar u er nooit aantrof, is bijzonder merkwaardig indien men er daadwerkelijk op uit zou zijn om u te treffen. Dat u, uw partner en uw dochter drie verschillende versies gaven van dezelfde feiten, maakt bovendien dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan deze bedreiging aan uw adres in Pachacamac. Tijdens uw verblijf in Cieneguilla, tot aan uw vertrek eind mei 2017 en beide keren wanneer u terugkeerde naar Peru vanuit België, heeft u vervolgens geen problemen gekend (CGVS III, p. 12).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u na 20 februari 2014 – het laatste incident waarover u voldoende overtuigende verklaringen aflegde – daadwerkelijk op continue wijze problemen kende met S.B. en haar handlangers omwille van uw politieke activiteiten. Deze feiten van 20 februari 2014 dateren van meer dan vijf jaar geleden en kunnen op heden bezwaarlijk als actueel worden beschouwd. Zoals hierboven aangegeven kan geen geloof gehecht worden aan de beweerde veiligheidsincidenten nadien. De problemen die u kende in Huancayo beperkten zich tot socioeconomische problemen. In Cieneguilla kende u geen problemen. Hoewel u stelde dat u door verschillende politici als een doorn in het oog werd beschouwd, maakte u niet aannemelijk dat u dientengevolge effectief problemen kende (CGVS III, p. 14). Uw verklaringen en de door u neergelegde documenten kunnen dan ook geenszins volstaan om zonder meer te stellen dat u op heden bij terugkeer naar Peru risico loopt en dient te vrezen voor uw leven (CGVS III, p. 14, 21). Derhalve kan ten aanzien van u niet besloten worden tot het bestaan van een actuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort en die van uw kinderen, de kopies van de identiteitskaarten en geboorteaktes van uw kinderen en de kopie van uw rijbewijs en dat van uw partner bevestigen uw identiteit en die van uw gezinsleden, die hier niet ter discussie staan. De stempels in uw paspoort werden hierboven aangehaald. De situatie met de vaders van uw kinderen en het feit dat ze hun toestemming gaven om met hun kinderen het land te verlaten, zoals aangetoond met documenten aangaande alimentatie en documenten van de notaris, vormen hier niet het onderwerp van twijfel. Dat u lid was van de Partido Nacionalista en zich later uit de partij terugtrok, dat u toezichthouder was van de groene zone en dat u werkte voor de gemeente Villa Maria Del Triunfo wordt evenmin in twijfel getrokken. Het feit dat u actief was als lokaal vertegenwoordiger, dat u in deze hoedanigheid streed voor onder meer de rechten van vrouwen, voedselbedeling en groene ruimtes, en dat uw gezinsleden u vergezelden bij uw activiteiten, zoals aangetoond met tal van juridische documenten, brieven, foto's, videofragmenten en artikels, staat vast. Zoals hierboven vermeld, wordt hierbij evenmin ontkend dat er bij bepaalde acties fysieke confrontaties plaatsvonden met de ordediensten, zoals in een deel van de neergelegde documenten wordt bevestigd.

Dit vindt ook zijn weerslag in enkele van de brieven die u schreef. Hierin maakte u voorts melding van een campagne met flyers, geweld en bedreigingen (CGVS IV, p. 14-15). De door u in deze documenten beschreven problemen zijn echter te weinig concreet om als bewijs van de door u bij uw verzoek aangehaalde problemen te gelden, en betreffen hoe dan ook louter een weergave van uw verklaringen. U stelde deze zaken ook op de radio te hebben aangeklaagd, maar hiervan legde u geen enkele vorm van bewijs neer (CGVS IV, p. 6). Dat de zoon van een andere lokale leider werd ontvoerd vormt geen

bewijs voor uw persoonlijke problemen. Het desbetreffende artikel werd hierboven reeds aangehaald. De klacht die tegen u werd ingediend en uiteindelijk geseponneerd, die u ondersteunde met enkele documenten van politie en justitie, werd hierboven reeds besproken. Betreffende de klacht die uw advocaat indiende bij OCMA wordt vastgesteld dat uw naam nergens in dit document wordt vermeld. Uit uw verklaringen blijkt dat deze klacht betrekking heeft op de privatisering van het park (CGVS I, p. 15 en CGVS IV, p. 7). Uw advocaat zou ook klacht hebben ingediend aangaande uw persoonlijke problemen, maar hiervan beschikt u niet over bewijs (CGVS IV, p. 10-11). De kopie van het pamflet dat tegen u werd verspreid en de kopie van een gesprek dat u via sociale media voerde met een journalist hebben geen enkele bewijswaarde daar zij gemakkelijk zelf te fabriceren zijn. De klacht die u indiende tegen uw familieleden wegens huiselijk geweld vertelt niets over de context of oorzaak van de problemen met uw familie en heeft geen weerslag op de in deze beslissing aangehaalde elementen, behalve dat zij aantoonde dat u over de mogelijkheid beschikte klacht in te dienen bij de politie. U haalde immers geen vrees aan ten aanzien van uw familieleden. Dat uw partner een woning kreeg in Huancayo heeft geen betrekking op deze beslissing en toont slechts aan dat u hier over een potentiële woonplaats beschikt. Dat u sinds 2017 met een deel van uw kinderen in België verbleef, zoals bevestigd door de contacten met Caritas, schooldocumenten, medische documenten, betaalbewijs van Bpost en huurcontract, wordt hier niet ontkend. De inconsistenties in uw verklaringen aangaande dit verblijf alsook het document van Interbank werden reeds besproken in deze beslissing. De video's, artikels en rapporten aangaande de klimatologische situatie in Huancayo, die uw advocate neerlegde, hebben geen gevolg voor deze beslissing. Aangaande de inhoud van de door u neergelegde USB-stick wordt vastgesteld dat het voornamelijk video's en foto's bevat van uw politieke activiteiten, die hierboven reeds werden vermeld. De incidenten van 20 februari 2014 die hiermee worden bevestigd worden in deze beslissing niet in twijfel getrokken. Aangaande de video die het incident zou weergeven van januari of november 2014 wordt vastgesteld dat er geen datum wordt vermeld. De artikels en documenten die zich op de USB-stick bevinden, bevinden zich ook elders in het dossier. Dat u in België deelnam aan een vrouwenmars, zoals aangetoond met foto's op de USBstick, heeft geen relevantie voor deze beslissing. Voorts zijn er video's te zien die geen betrekking hebben op uw persoonlijke problemen maar wel op andere vertegenwoordigers en de broer van een burgemeester. Deze zaken vormen geen bewijs voor uw persoonlijke problemen. Ook de informatie met betrekking tot S.B. volstaat niet om uw persoonlijke problemen met haar en uw vrees dat u haar tot op heden dient te vrezen op objectieve wijze te staven. Wat betreft de verklaring van uw psychologisch en sociaal begeleidster wordt opgemerkt dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Bovendien is deze persoon geen arts, psycholoog of psychiater (CGVS III, p. 18) en bijgevolg niet gekwalificeerd om de diagnose van PTSS te stellen. Betreffende de schriftelijke opmerkingen van uw advocaat aangaande het eerste persoonlijk onderhoud wordt vastgesteld dat zij zich beperkt tot correcties en aanvullingen die geen inhoudelijke gevolgen hebben voor deze beslissing."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort bevestigt slechts uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Aan het feit dat u soms deelnam aan de politieke activiteiten van uw moeder wordt in deze beslissing evenmin getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 20 januari 2020 in een eerste middel een schending aan van "artikel 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen",

“artikel 62 Vreemdelingenwet”, “artikel 57/7 Vreemdelingenwet”, “de artikelen 48/3 tem 48/5 Vreemdelingenwet”, “artikel 3 EVRM”.

Verzoekers betogen dat verweerder voorbijgaat aan de concrete leefsituatie van eerste verzoekster L. en wijzen erop dat het *“een uitermate stresserende periode [betrof], waar L. gescheiden van haar gezin in een haar onbekende stad Brussel was terecht gekomen met 2 minderjarige meisjes en zij noodgedwongen op zoek moest naar de rest van haar gezin”*. Verzoekers halen aan dat L. met haar dochters in Brussel in zeer precaire omstandigheden verbleef, dat ze er na enige tijd in slaagden om een huurcontract af te sluiten voor wat in werkelijkheid een keldertje bleek te zijn, dat L. afhankelijk was van derden die haar hulp verstrekten en dat L. vervolgens opnieuw 2 jonge kinderen moest achterlaten in een stad waar zij geen sociaal netwerk had, nadat zij zelf voor haar leven gevlucht was en haar levenslang werk als sociaal activiste had moeten achterlaten. Verzoekers stellen dat de taalbarrière en de psychische penibele geestestoestand van L. haar verhinderden om haar leven en dat van haar kinderen in Brussel zelfstandig in te richten en wijzen er tevens op dat ze in Brussel het hoofd dienden te bieden aan allerlei problemen. Zo werd Y. er het slachtoffer van seksueel geweld. Verzoekers stellen dat L. er enkel en alleen in slaagde de kinderen in Brussel op school in te schrijven dankzij de steun van een dame, mevrouw S.R.. Ze stellen dat het ook deze dame was die L. meedeelde dat *“zij riskeerde opgepakt te worden en in een gesloten centrum terecht te komen, naar analogie - zo dacht zij althans - met haar echtgenoot, een Venezolaan die illegaal verbleef in Brussel en dit lot was te beurt gevallen”* en dat verzoekster L. uit angst geen stappen durfde ondernemen. Verzoekers wijzen erop dat het pas wanneer eerste verzoekster L. ruim twee maanden later, in juli 2018, in contact komt met Caritas dat de zaken in een stroomversnelling geraken. Zo werd eerste verzoekster, omdat de sociale dienst van Caritas de Spaanse taal niet machtig is, doorverwezen naar Mr. Delforge, bij wie ze op 26 oktober 2018 een afspraak had, die de Spaanse taal evenmin voldoende bleek te beheersen, om vervolgens via een begeleidende brief van J.M. werkzaam bij Caritas, gericht aan Gustavo, per mail verzonden op 13 november 2018 terecht te komen bij de juiste persoon en 3 dagen later, op 18 november, een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Wat betreft de beweerde tegenstrijdigheden in het relaas van L. en haar dochter Y. omtrent hun verblijf in Brussel voorafgaand aan het indienen van het verzoek om internationale bescherming, is het voor verzoekers niet duidelijk *“waarin de relevantie gelegen is van deze overweging”*. Verzoekers wijzen erop dat de bewijzen voorliggen dat L. met haar twee kinderen in Brussel had verbleven. Volledigheidshalve, stellen verzoekers dat L. *“een bedrag van 1500 EUR cash achter[liet] op een plaats die niet door haar dochter gekend was (in de kleerkast), in geval van moeilijkheden aan te wenden door haar dochter”*, dat L. haar dochter wat cash geld achterliet, waarmee zij 5 euro per maand aan water diende te betalen, en dat L. voorzag in allerlei kant en klare maaltijden die haar kinderen maar hoefden op te warmen. Verzoekers wijzen op het bij verzoekschrift bijgevoegd stortingsbewijs van 380 euro, waaruit blijkt dat eerste verzoekster L. vanuit Peru gelden overmaakte aan haar dochter, tweede verzoekster Y..

Waar verweerder opmerkt dat L. *“niet eind mei 2017 dan wel pas een maand later en dus eind juni 2017 betrokken is vanuit Peru om in Spanje toe te komen op 30 juni 2017”* en aan L. verwijt *“geen melding te hebben gemaakt van deze maand oponthoud in Peru”*, wijzen verzoekers erop dat L. van in het begin spontaan aan verwerende partij meegedeeld heeft dat zij problemen heeft met data, dermate dat zij zelfs de geboortedatum van haar kinderen vergeet. Zij wijzen erop dat L. in behandeling was bij een therapeut die de klachten van L. aangaande slapeloosheid, concentratieproblemen, vergeetachtigheid, zenuwachtigheid bevestigt. Verzoekers stellen dat L. op heden niet beschikt over dienstige stukken om haar verblijf van die ene maand in Peru te staven en wijzen erop dat dit ruim 2,5 jaar geleden was. Verzoekers betogen dat onmogelijk kan besloten worden tot een gebrek aan algemene geloofwaardigheid.

Volgens verzoekers is – onder verwijzing naar de Vluchtelingenconventie – geenszins vereist dat *“L. op continue wijze problemen”* aantoon. Ook het feit dat de problemen zich vijf jaar geleden voordeden, hoeft volgens verzoekers de these van een reële vrees voor vervolging in geval van terugkeer niet in de weg te staan.

Verzoekers wijzen erop dat S.B. niet langer burgemeester is *“van Villa Maria Del Triunfo maar nog steeds politiek actief is als voorzitter van de machtiger partij”* en verbonden is met de maffia en drugshandel. Verzoekers hernemen dat L. meermaals heeft aangegeven dat *“zij uit een politiek en sociaal strijdvaardig milieu komt, en dat zij haar ganse leven heeft geijverd voor de sociale strijd, de mensenrechten, vrouwenrechten en rechten van de zwakkere en verdrukten”* en dat dit tevens uit de voorgelegde documenten blijkt. Verzoekers betogen dat eerste verzoekster L. zich in geval van onvermijdelijk opnieuw aan de sociale zaak zal wijden, nu dit haar levenswerk uitmaakt.

Wat betreft het eerste incident dat verkeerd in de tijd werd gesitueerd, wijzen verzoekers erop dat eerste verzoekster L. ernstige problemen heeft met het situeren van gebeurtenissen in de tijd. Ze stellen dat L. zich verkeerdelijk op de datum van publicatie van het filmpje op internet heeft gebaseerd, *“nu zij zich bewust was/is van de feilbaarheid van haar geheugen door al hetgeen zij had meegemaakt”*. Volgens verzoekers hoeft niet te verbazen dat *“de dochter zich voor wat betreft de activiteiten die door L. worden geleid, en die finaal ook tot problemen voor het gezin hebben geleid, verlaten op de datum die L. weerhoudt. Zij is het moment van de feiten amper 15 jaar.”*. Verzoekers betogen dat niets wijst *“op het instuderen van hun zaak zoals verwerende partij stelt, integendeel, mocht L. de zaak dermate hebben ingestudeerd, dan zouden dergelijke ongelukkige vergissingen eerder de wereld uit geholpen zijn geweest. Het spreekt voor zich dat een familie over het dossier spreekt voorafgaand aan hun interview.”*.

Verzoekers benadrukken dat in het licht van de voorliggende objectieve elementen onmogelijk twijfel kan bestaan over de aanwezigheid van L. en haar gezin op de manifestatie van 26 januari 2014. Ze wijzen op het filmpje, op de uitgebreide en gedetailleerde verklaringen van L. en op de documenten van politie en parket (documenten 9, 11 en 26).

Wat betreft de beweerde incongruenties met betrekking tot de poging tot ontvoering van Y. in december 2014, leggen verzoekers uit dat er in Peru geregeld stakingen van leerkrachten plaatsvinden en teneinde de achterstand van leerlingen weg te werken vervolgens op veel plaatsen op zaterdag les wordt gegeven. Daarnaast stellen ze dat L. de dag voor het incident met haar dochter ‘vernam’ dat de zoon van een collega was ontvoerd en dat de ontvoering zelf enkele dagen eerder kan hebben plaatsgevonden. Aangaande de aanval op L. in oktober 2015 wijzen verzoekers op de doorleefde en consistente verklaringen van L. en op de gelijklopende verklaringen van de drie verzoekers, op het feit dat ze na dit incident verhuisden uit Villa Maria Del Triunfo, dat verzoekster L. voorzorgsmaatregelen nam bij haar verplaatsingen en dat verzoekster Y. haar lange tijd niet wilde vergezellen. Verzoekers wijzen tevens *“op het feit dat [T.] niet de biologische vader is van Y., dat hij altijd zijn werkzaamheden als chauffeur heeft voortgezet nu dit hun belangrijkste bron van inkomen was kostwinner was”*. Verzoekers stellen dat L. de incidenten niet heeft aangegeven bij de politie uit angst voor represailles.

Waar verweerder geen geloof hecht aan de bedreigingen geuit in Pachacamac, beklemtonen verzoekers dat zij *“zeer onregelmatig in Pachacamac verbleven zodat het niet hoeft te verbazen dat zij er niet werden aangetroffen door de belagers.”*.

Verzoekers klagen aan dat verweerder voorbijgaat aan *“de jonge leeftijd van Y. ten tijde van de feiten”* en de *“medische en psychische toestand van L.”*. Verzoekers stellen dat Y. *“op het moment van de feiten 15 jaar”* oud en dat ze een heel traject aflegden *“met veel wisselende verblijfplaatsen zodat inconsistenties in verklaringen van een jongvolwassene die toen nog minderjarig was, toch moeilijk in redelijkheid kunnen verweten worden”*. Daarnaast benadrukken verzoekers dat de psychologische problemen van L. tijdens het eerste persoonlijk onderhoud meteen werden opgeworpen en toegelicht, dat zij verklaarde dat zij *“geheugenproblemen kent, en vervees zij bij wijze van voorbeeld naar het feit dat zij de verjaardag van haar kinderen niet kan onthouden”* en dat zij een attest van haar behandelende therapeut bijbracht dat melding maakt van *“vergeetachtigheid, zenuwachtigheid, concentratieproblemen en slapeloosheid”*. Waar verweerder stelt dat het attest niet is opgesteld door een arts/psychiater en de therapeut niet gekwalificeerd is om de diagnose van PTSS te stellen, wijzen verzoekers erop dat de therapeute formeel is dat L. de symptomen vertoont die getuigen van PTSS. De weigering van verwerende partij om dit gegeven in acht te nemen, heeft volgens verzoekers verstrekken gevolgen *“nu elke tegenstrijdigheid in de loop van de urenlange horen, in het nadeel van L. wordt aangewend om te besluiten tot een algemene ongeloofwaardigheid”*.

Verzoekers benadrukken de relevantie van de neergelegde documenten en stellen dat deze stukken het relaas van verzoekers onderschrijven.

Zo bevestigen deze het profiel van verzoekster als lid van Partido socialista, sociaal leider en lokaal vertegenwoordigster, toezichthouder van publieke groene zones en haar werkzaamheden voor de gemeente Villa Maria Del Triunfo, haar strijd als sociaal activiste, de aanwezigheid van de familie van L. op vele activiteiten, de effectieve deelname van L. aan de bewuste betogingen in januari en februari 2014, de uitermate agressieve flyercampagne tegen L., de klachten die L. via haar raadsman indiende tegen de burgemeester en de klachten die tegen L. werden ingediend in een poging haar monddood te maken. Wat betreft de informatie over het klimaat in Huancayo en de notariële overeenkomst menen verzoekers dat deze wel relevant zijn nu deze de geloofwaardigheid van het asielrelaas kracht bijzetten.

Ze wijzen erop dat het dorpje hoog in het Andes gebergte gelegen, dat ze niet konden wennen aan de striemende kou en de lage temperaturen 's nachts, dat ze er ziek werden en dat de kinderen er geen school konden lopen, wat verzoekers ertoe aanzette om weg te gaan.

Waar verweerder over de flyers en de opname waarin L. met een journalist in gesprek is stelt, als zouden zij "geen enkele bewijswaarde" hebben omdat zij "*gemakkelijk zelf te fabriceren zijn*", kan volgens verzoekers, in het licht van de honderden authentieke documenten en gelet op de gedetailleerde en consistente verklaringen door verzoekers afgelegd, onmogelijk op een gegronde en redelijke wijze tot valsheid van deze stukken worden besloten. Bovendien blijkt uit drie documenten dat eerste verzoekster L. "*in onverdachte tijden*" sprak over een flyercampagne tegen haar persoon (stukken 12, 18 en 51). Verzoekers wijzen er tevens op dat verzoekster L. ook de klachtneerlegging bij OGMA aannemelijk weet te maken op grond van documenten 16, 36 en 37.

In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet. Ze wijzen erop dat ze de notities van het persoonlijk onderhoud van 10 juli 2019 van eerste verzoekster L. niet ontvangen hebben en dat artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet geschonden is omdat verzoekers niet in staat werden gesteld om hun opmerkingen te formuleren vooraleer het CGVS een beslissing nam. Ze voeren aan dat dit een substantiële onregelmatigheid betreft.

In hoofddorde wordt gevraagd "*de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal dd 16 december 2019 te hervormen en aldus verzoekers de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen*".

In ondergeschikte orde wordt gevraagd "*de bestreden beslissing van het CGVS dd 16 december 2019 te vernietigen en terug te verwijzen naar het CGVS*"

2.2. Stukken

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers volgende stukken:

"5. *Fiche inzake eerste consult bij mr LEFORGE dd 26 oktober 2018*

6. *Bewijs verzending geld door L. vanuit Peru aan haar dochter Y. in Brussel op 3/2/18*".

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande het recht op inzage

2.4.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift een schending aan van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet, omdat zij de notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster L. van 10

juli 2019 niet ontvangen hebben en hierdoor niet in staat zijn gesteld om hun opmerkingen te formuleren vooraleer de commissaris-generaal een beslissing nam. Verzoekers menen dat dit een substantiële onregelmatigheid betreft.

2.4.2. Artikel 57/5^{quater}, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 2 De verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat kan schriftelijk een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aanvragen.

Wanneer deze aanvraag de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen binnen twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud bereikt, betekent de Commissaris-generaal de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan de verzoeker om internationale bescherming of aan zijn advocaat alvorens een beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming te nemen. De kopie van de notities wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend overeenkomstig de bepalingen van artikel 51/2.”

2.4.3. Overeenkomstig artikel 51/2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet is elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending.

2.4.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de notities van het persoonlijk onderhoud van 10 juli 2019 aangetekend werden verstuurd aan verzoekers op 29 oktober 2019. Deze werden aldus rechtsgeldig aan verzoekers betekend.

2.4.5. Daarbij komt dat verzoekers overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage hebben. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek gezien dit inzagerecht enkel geschiedt op aanvraag. Verzoekster en diens raadsman mochten tevens, conform artikel 32 van de Grondwet, het administratief dossier, komen inkijken op de zetel van het Commissariaat-generaal.

2.4.6. De Raad merkt evenwel op dat de mogelijkheid om toegang te verkrijgen tot het administratief dossier niet raakt aan de wettigheid van de bestreden beslissing zelf, doch betrekking heeft op de mogelijkheid om middelen aan te voeren bij de Raad. Volgens vaste rechtspraak moeten in het verzoekschrift alle middelen ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738).

2.4.7. De Raad merkt op dat van verzoekers' raadsman, indien deze constateerde dat de notities van het persoonlijk onderhoud niet werden opgestuurd, kon worden verwacht dat deze een diligente houding aannam en het dossier ging inkijken op het Commissariaat-generaal, doch dat deze verzaakt heeft aan de mogelijkheid om het dossier in te kijken op de zetel van het CGVS teneinde zijn verdediging voor het verstrijken van de beroepstermijn te kunnen voeren. Hoe dan ook, in het kader van onderhavig beroep hadden verzoekers de mogelijkheid om hun opmerkingen over de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud kenbaar te maken, wat zij hebben nagelaten te doen.

2.5. Aangaande de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet, op 22 maart 2018 in werking getreden, luidt als volgt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk”.

Voorop stelt de Raad vast dat geen van verzoekers elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en evenmin dergelijke noden in hoofde van verzoekers kunnen worden vastgesteld.

Verzoekers klagen in hun verzoekschrift aan dat wordt voorbijgegaan aan “de jonge leeftijd van Y. ten tijde van de feiten” en de “medische en psychische toestand van L.”. Verzoekers stellen dat Y. “op het moment van de feiten 15 jaar” oud en dat ze een heel traject aflegden “met veel wisselende

verblijfplaatsen zodat inconsistenties in verklaringen van een jongvolwassene die toen nog minderjarig was, toch moeilijk in redelijkheid kunnen verweten worden". Daarnaast benadrukken verzoekers dat de psychologische problemen van L. tijdens het eerste persoonlijk onderhoud meteen werden opgeworpen en toegelicht, dat zij verklaarde dat zij *"geheugenproblemen kent, en verwees zij bij wijze van voorbeeld naar het feit dat zij de verjaardag van haar kinderen niet kan onthouden"* en dat zij een attest van haar behandelende therapeut bijbracht dat melding maakt van *"vergeetachtigheid, zenuwachtigheid, concentratieproblemen en slapeloosheid"*.

De Raad stelt vast dat tweede verzoekster Y. ten tijde van de voorgehouden vervolgingsfeiten in Peru inderdaad minderjarig was, maar dat Y. op heden bijna 21 jaar oud is. Hoe dan ook wat betreft de verklaringen van verzoekster Y. ziet de Raad niet in hoe verzoeksters 'jeugdige' leeftijd haar zou verhinderen coherente verklaringen af te leggen over haar eigen leven en de plaatsen waar ze heeft verbleven.

Wat betreft eerste verzoeksters psychische problemen legde zij ter staving hiervan een attest neer van een niet-gekwalificeerd *"psychologisch en cultureel begeleidster"*, opgesteld op 9 juli 2019 (notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster L. van 19 juli 2019 (hierna: notities L. 3), p. 18). In tegenstelling tot wat het verzoekschrift stelt, betreft het dus geen onderbouwd medisch attest opgesteld door een ter zake bevoegd specialist maar is beperkt tot vier zinnen waarin wordt opgesomd dat verzoekster lijdt aan PTSS en klachten heeft zoals vergeetachtigheid, zenuwachtigheid, concentratieproblemen en slapeloosheid. Het bevat geen enkele informatie over hoe er tot deze diagnose gekomen werd noch over de aard van de geheugenproblemen. Het attest toont dan ook niet aan dat het cognitief geheugen van eerste verzoekster L. dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn coherente verklaringen af te leggen en is derhalve niet van aard haar verklaringen in een ander daglicht te stellen. Verzoekster verklaarde voorts zelf bij haar vierde persoonlijk onderhoud dat zij antidepressiva nam, maar stelde dat zij niet dacht dat dit haar vermogen om verklaringen af te leggen zou beïnvloeden (*"Hebben die medicijnen invloed op uw vermogen om verklaringen af te leggen?"*, *"Ik denk van niet, ik denk dat ik er mss wat vaker door kan wenen of wat waziger overkom."*, notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster L. van 23 oktober 2019 (hierna: notities L. 4), p. 2). Verzoekster L. legde, niettemin de *protection officer* wees op het belang hiervan, geen attest neer van de arts die de antidepressiva voorschreef (*"Ik ben natuurlijk geen arts, als u wil dat we daar concreet rekening mee houden met die neveneffecten, dan moet u daarvan een attest neerleggen van de arts. Natuurlijk kunnen we pauze nemen wanneer dat nodig is, dat kan u ook steeds zelf aangeven als het voor u nodig is om pauze te houden."*, notities L. 4, p. 2). Uit niets blijkt dan ook dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest nuttige en afdoende verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekers in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat verzoekers hebben kunnen voldoen aan hun verplichtingen.

2.6. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.6.1. Verzoekers verklaren Peru te zijn ontvlucht omdat eerste verzoekster L. er problemen kende omwille van haar politiek en sociaal activisme. Uit de verklaringen van tweede verzoekster Y. en verzoeker T. blijkt dat zij hun verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven als deze die werden ingeroepen door eerste verzoekster L..

2.6.2. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat zij in Peru een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koesteren, dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming lopen.

2.6.3. Eerste verzoekster L. kwam samen met haar twee dochters, tweede verzoekster Y. en C., in juni 2017 naar België. Verzoeksters lieten niet enkel na een verzoek om internationale bescherming in te dienen, eerste verzoekster L. keerde vervolgens nog tweemaal terug naar Peru. Ze bracht op 11 april 2018 de rest van haar gezin, haar overige kinderen en haar partner, verzoeker T., naar België. Uiteindelijk dienden ze pas op 16 november 2018 (zie bijlagen 26) - zeven maand later en meer dan een jaar na de aankomst in juni 2017 - een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers hebben aldus geen bescherming aangevraagd wanneer dit mogelijk was.

Verzoekers betogen in hun verzoekschrift dat dient rekening gehouden worden met de concrete leefsituatie van eerste verzoekster L. en wijzen erop dat het *"een uitermate stresserende periode [betrof], waar L. gescheiden van haar gezin in een haar onbekende stad Brussel was terecht gekomen"*

met 2 minderjarige meisjes en zij noodgedwongen op zoek moest naar de rest van haar gezin", dat L. met haar dochters in Brussel in zeer precare omstandigheden verbleef, dat L. vervolgens opnieuw twee jonge kinderen moest achterlaten in een stad waar zij geen sociaal netwerk had nadat zij zelf voor haar leven gevlucht was en haar levenslang werk als sociaal activiste had moeten achterlaten en dat de taalbarrière en de psychische penibele geestestoestand van L. haar verhinderden om haar leven en dat van haar kinderen in Brussel zelfstandig in te richten.

2.6.4. Dergelijke persoonlijke vergoelijkungen, die bovendien niet stroken met het profiel van eerste verzoekster L., kunnen niet rechtvaardigen dat eerste verzoekster L. pas zeventien maanden nadat zij voor het eerst in België aankwam een verzoek om internationale bescherming indiende. Waar eerste verzoekster L. aanhaalt dat haar penibele geestestoestand haar verhinderde haar leven en dat van haar kinderen in België in te richten, kan de Raad slechts vaststellen dat deze haar niet belette om tot tweemaal toe terug te keren naar Peru om de migratie van haar minderjarige kinderen te regelen. Om haar laatijdig verzoek te verschonen tracht verzoekster L. zich een zwakker profiel aan te meten, wat geenszins in overeenstemming te brengen is met haar verklaringen over haar doorgedreven sociaal en politiek activisme in Peru en de doortastendheid waarmee ze haar hele gezin naar België bracht. Van iemand met verzoeksters opleidingsniveau, werkervaring en capaciteiten, die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die de bescherming van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet inroept, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en zo snel mogelijk een vraag om internationale bescherming indient. Wat betreft de aangehaalde taalbarrière is ook in het Spaans informatie beschikbaar op internet met betrekking tot asiel in België (zie aan het administratief dossier toegevoegde informatie van IBZ over internationale bescherming in het Spaans). Bovendien verklaarde verzoekster dat zij specifiek voor België koos omdat zij wist dat ook bepaalde andere Peruanen hier bescherming vroegen (notities L. 3, p. 15), zodat eerste verzoekster wel degelijk op de hoogte was van de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen in België. Waar verzoekers in het verzoekschrift nog aangeven dat verzoekster L. er enkel en alleen in slaagde de kinderen in Brussel op school in te schrijven dankzij de steun van een dame, mevrouw S.R., en dat het ook deze dame was die L. meedeelde dat *"zij riskeerde opgepakt te worden en in een gesloten centrum terecht te komen, naar analogie - zo dacht zij althans- met haar echtgenoot, een Venezolaan die illegaal verbleef in Brussel en dit lot was te beurt gevallen"*, doet dit niets af van verzoekers mogelijkheden een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Bovendien blijkt hieruit nogmaals dat verzoekers omringd waren door mensen die bekend waren met het belang van een legale status. Ook het gegeven dat verzoekster L. zich tot Caritas wendde en vervolgens pas in contact werd gesteld met advocaten, kan niet verschonen dat verzoekers niet eerder een verzoek om internationale bescherming indienden. De door verzoekers aangehaalde argumenten kunnen hun laatijdige verzoek om internationale bescherming om internationale bescherming niet verschonen.

2.6.5. Bovendien, doch bijkomend, bieden verzoekers met hun tegenstrijdige verklaringen geen duidelijk zicht op de omstandigheden waarin eerste verzoekster L. en tweede verzoekster Y. in België leefden voorafgaand aan het indienen van hun verzoek om internationale bescherming. Zo stelde eerste verzoekster L. dat ze, toen ze in september 2017 terug naar Peru ging, eten voorzag en 1 500 euro achterliet voor de kosten en haar dochter Y. (net achttien geworden op dat moment) alleen met haar ondertussen negenjarige dochter C.Y.F.D.P. achterliet in België (notities L. 3, p. 13). Tweede verzoekster Y. verklaarde dan weer dat L. voedsel in de koelkast en diepvries had achtergelaten en dertig euro om het water te betalen aan de huisbaas en dat L. geld zou opgestuurd hebben via Western Union, dat Y. met haar paspoort kon gaan halen. (notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekster Y. van 11 juli 2019 (hierna: notities Y. 2), p. 8-9). Het document dat verzoekers' advocaat doorstuurde met als naam 'betaling aan Y.' betreft een bewijs van betaling via Bpost van 6 februari 2018 door tweede verzoekster Y. van de huur van het appartement – waarvan tweede verzoekster Y. had ontkend dat ze die moest betalen (notities Y. 2, p. 9). De documenten van Interbank tonen louter aan dat eerste verzoekster L. een rekening opende op 16 november 2017.

Verzoekers wijzen er in het verzoekschrift op dat de bewijzen voorliggen dat L. met haar twee kinderen in Brussel had verbleven. De Raad merkt op dat niet betwist wordt dat L. met haar twee kinderen in Brussel verbleef, doch dat verzoekers met hun incoherente verklaringen geen duidelijk beeld scheppen op de omstandigheden waarin ze er verbleven. Verder stellen verzoekers in het verzoekschrift dat L. *"een bedrag van 1500 EUR cash achter[liet] op een plaats die niet door haar dochter gekend was (in de klerkast), in geval van moeilijkheden aan te wenden door haar dochter"*, dat L. haar dochter wat cash geld achterliet, waarmee zij 5 euro per maand aan water diende te betalen, en dat L. voorzag in allerlei kant en klare maaltijden die haar kinderen maar hoefden op te warmen. De Raad merkt op dat dergelijke

post factum nuancerings in het verzoekschrift de vastgestelde incoherenties niet kunnen verschonen. Wat betreft het bij verzoekschrift bijgevoegd stortingsbewijs van 380 euro daterend van 3 februari 2018, waaruit blijkt dat eerste verzoekster L. vanuit Peru gelden overmaakte aan haar dochter, tweede verzoekster Y., toont dit aan dat verzoekster L. (eenmalig) geld overschreef aan haar dochter, maar kan ook dit gegeven de vastgestelde tegenstrijdigheden niet verschonen.

2.6.6. Eerste verzoekster legde tijdens haar opeenvolgende interviews tevens inconsistente verklaringen met betrekking tot haar reisweg. Zo verklaarde eerste verzoekster L. bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze in mei 2017 naar België kwam, rond februari 2018 terugkeerde naar Peru om haar kinderen te halen, in mei 2018 terug uit Peru vertrok, een maand in Spanje verbleef, en vervolgens in juni 2018 in België aankwam (verklaring DVZ, vraag 31). Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op 12 maart 2019 verklaarde eerste verzoekster L. dat zij de eerste keer uit Peru vertrok op 30 juni 2017, in februari 2018 terugkeerde naar Peru en een tweede keer uit Peru vertrok in maart 2018 (notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster L. van 12 maart 2019 (hierna: notities L. 1), p. 9). Gewezen op de tegenstrijdigheid met haar eerdere verklaring zei verzoekster dat ze het niet precies kon onthouden, dat het slecht vertaald is geweest en dat ze zich slecht data kan herinneren (notities L. 1, p. 9-10). Eerste verzoekster L. vermeldde op geen enkel moment dat ze een maand openthoud had bij haar eerste poging om uit Peru te vertrekken en haalde pas veel later in het persoonlijk onderhoud aan dat ze niet één maar wel twee keer terugkeerde naar Peru (notities L. 1, p. 17). Pas tijdens haar vierde persoonlijk onderhoud, nadat verzoekster L. was gewezen op de stempels in haar paspoort, gaf ze voor het eerst aan dat ze reeds op 29 mei 2017 naar België trachtte te vertrekken maar uiteindelijk pas op 30 juni 2017 in Spanje aankwam, nadat ze een maand in Peru had moeten wachten op een vlucht (notities L. 4, p. 3). De Raad kan niet inzien dat verzoekster L. dergelijk element zou vergeten vermelden, te meer ze beweerde gedurende die maand met haar dochters op de luchthaven verbleven te hebben (*"Die maand tot u wel kon vertrekken, waar heeft u dan verbleven?"*, *"In de luchthaven, je kan daar overnachten, ik nam daar douches."*, *"U heeft een hele maand in de luchthaven verbleven?"*, *"Ja"*, *"Met uw dochters?"*, *"Ja, met mijn twee dochters."*, notities L. 4, p. 3). Evenmin kan worden ingezien dat dit element ook niet werd vermeld door verzoeksters dochter, tweede verzoekster Y. (notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekster Y. van 12 maart 2019 (hierna: notities Y. 1), p. 6), die eveneens een maand zou hebben verbleven op de luchthaven. Hoewel eerste verzoekster L. nadrukkelijk werd gevraagd bewijzen neer te leggen aangaande dit deel van de reisroute, en zij stelde over dergelijke bewijzen te kunnen beschikken, liet zij tot op heden na deze neer te leggen (*"Er zit daar inderdaad een gat van een maand, in de stempels van uw paspoort, dat had ik ook gezien, ik zou willen dat u tickets of iets dergelijks kon neerleggen om aan te tonen uw verklaringen daarover correct zijn?"*, *"Dat zou wel moeten lukken. Precies welk document zou u graag willen?"*, *"Eender welk document dat kan aantonen wat u nu heeft gezegd, dat u eerst een vlucht had voor 29 mei en uiteindelijk pas op 30 juni bent vertrokken, waar u die maand heeft verbleven, als u bijvoorbeeld voor iets heeft betaald op de luchthaven in die maand, uw tickets van uw eerste vlucht, uw boarding pas van uw uiteindelijke vlucht..."*, *"Ok, goed, ik denk dat ik wel zo'n ticket heb."*, notities L. 4, p. 3).

2.6.7. In het verzoekschrift wordt erop gewezen dat L. van in het begin spontaan aan verwerende partij meegedeeld heeft dat zij problemen heeft met data, dermate dat zij zelfs de geboortedatum van haar kinderen vergeet. Verzoekers wijzen er tevens op dat L. in behandeling was bij een therapeut die de klachten van L. aangaande slapeloosheid, concentratieproblemen, vergeetachtigheid, zenuwachtigheid bevestigt. De Raad verwijst naar bovenstaande vaststellingen in verband met het attest van de therapeut en herneemt dat verzoekster L. niet heeft aangetoond dat haar voorgehouden psychologische problemen een impact hebben op haar verklaringen. Hoe dan ook, de Raad benadrukt dat niet aannemelijk is dat noch eerste verzoekster L., noch tweede verzoekster Y. melding maakt van het wekenlang verblijf op de luchthaven.

Zelfs indien eerste verzoekster L. een probleem heeft met data, dan is niet aannemelijk dat zij een één-maand-durend verblijf op de luchthaven zou vergeten, laat staan dat ook haar dochter dit zou vergeten zijn. Waar verzoekers in het verzoekschrift stellen dat L. op heden niet beschikt over dienstige stukken om haar verblijf van die ene maand in Peru te staven en erop wijzen dat dit ruim 2,5 jaar geleden was, merkt de Raad op dat eerste verzoekster L. tijdens haar vierde persoonlijk onderhoud heeft aangegeven dat zij deze periode wel degelijk kon staven. Bovendien is redelijk aan te nemen dat verzoekster L. gedurende haar verblijf van een maand op de luchthaven elektronische betalingen zou hebben uitgevoerd en dat ze hiervan gemakkelijk bankafschriften zou kunnen terugvinden en voorleggen.

2.6.8. Uit het geheel van bovenstaande elementen blijkt dat verzoekers geen duidelijk zicht wensen te bieden gegeven op de omstandigheden van hun komst naar België en hun situatie in België voorafgaand aan het indienen van hun verzoek om internationale bescherming. Van een verzoeker kan

nochtans verwacht worden dat hij of zij spontaan en op volledige wijze alle elementen toelicht die betrekking hebben op zijn of haar verzoek om internationale bescherming. Deze vaststelling, in combinatie met het extreem laattijdig karakter van het verzoek, ondermijnt dan ook verzoekers' dringende nood aan internationale bescherming.

2.6.9. Eerste verzoekster L. vreest in geval van terugkeer naar Peru problemen te kennen met S.B., de oud-burgemeester van Villa Maria Del Triunfo, tegen wie zij in het verleden in opstand is gekomen en met wie ze daardoor jarenlang problemen zou hebben gekend.

2.6.10. Vooreerst dient opgemerkt dat noch door de commissaris-generaal, noch door de Raad wordt getwijfeld aan verzoeksters activisme als lokaal vertegenwoordiger, voor de openbare ruimtes, vrouwenrechten, en de lokale bevolking van haar wijk. Eerste verzoekster L. heeft haar politieke strijd en die van andere vertegenwoordigers voor het behoud van de openbare ruimtes en meer bepaald het Jorge Chavez park middels tal van documenten genoegzaam aangetoond.

2.6.11. Verzoekers kunnen gevolgd worden waar ze stellen dat niet vereist is dat "*L. op continue wijze problemen*" aantoont. Ook kan aangenomen worden dat problemen die zich vijf jaar voor de verzoek om internationale bescherming voordeden, een reële vrees voor vervolging in geval van terugkeer niet hoeft in de weg te staan. Echter verzoekers dienen wel deze feiten of problemen aannemelijk te maken en de actualiteit van hun motieven aan te tonen. Dit is niet het geval.

2.6.12. Eerste verzoekster L. heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat zij omwille van deze politieke en juridische strijd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

2.6.13. Eerste verzoekster L. verklaarde dat ze in het kader van protestacties tweemaal werd gearresteerd, met name op 20 februari 2014 en op 25 november 2014 (vragenlijst CGVS eerste verzoekster L., vraag 3.1). Ze gaf aan dat ze naar aanleiding van dit tweede incident zou zijn aangeklaagd voor slagen en verwondingen en diefstal, maar dat deze klacht werd geseponeerd op 30 april 2015 (vragenlijst CGVS eerste verzoekster L., vraag 3.1). Uit de verklaringen van eerste verzoekster L. komt zeer duidelijk naar voor dat zij het incident van 20 februari 2014 als het eerste incident beschouwt en het incident van 25 november 2014 als het tweede incident (vragenlijst CGVS eerste verzoekster L., vraag 3.1; notities L. 3, p. 4-6, p. 9-11; notities L. 4, p. 4, p. 9). Ook verzoeker T. verklaarde dat hij tweemaal werd gearresteerd in het kader van de protestacties, eveneens op 20 februari 2014 en op 25 november 2014 (vragenlijst verzoeker T., vraag 3.1). Aangaande het tweede incident, van 25 november 2014, verklaarde eerste verzoekster L. tijdens haar derde persoonlijk onderhoud nadrukkelijk dat zij een pasgeboren baby bij zich had, van drie weken oud, en dat zij nog herstellende was van een keizersnede (notities L. 3, p. 3-6). Verzoeksters jongste dochter Q. is echter geboren op 6 november 2013 (zie paspoort Q.) zodat zij ten tijde van het tweede incident reeds meer dan een jaar was. Hierop gewezen, ontkende eerste verzoekster L. te hebben gezegd dat ze slechts drie weken oud was en stelde dat ze dat ze een kind tot twee jaar oud een baby noemt en het lang kan duren om van een keizersnede te herstellen. Het louter ontkennen van haar eerdere verklaringen kan de vastgestelde inconsistenties in eerste verzoeksters relaas niet verschonen, temeer aan verzoekster uitdrukkelijk werd gevraagd "*U zei dat u een baby van drie bij zich had, drie dagen, drie weken, drie maanden, drie jaar?*" en verzoekster hierop nadrukkelijk antwoordde "*Drie weken, ze was drie weken oud.*" (notities L. 3, p. 6). Hoe dan ook, alle verzoekers hielden vast aan de datum van 25 november 2014 (notities L. 4, p. 9; notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker T. van 11 juli 2019 (hierna: notities T. 2), p. 3; notities Y. 2, p. 3, p. 6), welke echter wordt tegengesproken door de door eerste verzoekster L. neergelegde documenten van politie en parket (document 9, 11, 26 in het administratief dossier). In deze documenten worden de beschreven feiten inzake de klachten tegen eerste verzoekster L. voor diefstal en slagen en verwondingen beschreven van een incident dat plaatsvond op 26 januari 2014. Gewezen op deze tegenstrijdigheid, antwoordde eerste verzoekster L. eerst ontwijkend om uiteindelijk, wanneer haar één van de relevante documenten werd getoond, te stellen dat 26 januari 2014 dan wel correct zou zijn ("*Het document waarin de klacht tegen u geseponeerd wordt wegens gebrek aan bewijzen, waarin heel het verhaal dat u net nog eens heeft verteld, daarin wordt dat incident gedateerd op 26.01.2014?*", "*Na 20.02 bleven wij onszelf mobiliseren, wij zijn nog naar een park gegaan waar de burgemeester aanwezig was, dat zal rond die datum zijn waar u het nu over heeft.*", "*Dat sowieso niet, want de datum waar ik het nu over heb is januari 2014, dat is dus voor februari 2014.*", "*Wij zijn meerdere keren gaan protesteren, niet alleen ik, ook de andere leiders van de wijk namen elke kans om te protesteren wanneer de burgemeester aanwezig was.*", "*Het gaat over de zaak waarbij er klacht*

tegen u werd ingediend vanwege diefstal, het hele verhaal dat we net opnieuw hebben besproken en dat u dateert in november 2014. Het document van de rechtbank, dat u daarover indient, dateert het incident niet in november 2014, maar wel op 26.01.2014 [toont document 11]?", "Dan heb ik een fout gemaakt of zij, de exacte datum weet ik niet goed, als dat de datum is op dat papier, dan zal dat wel juist zijn.", "Het gaat hier niet zomaar over een datum. Als dit gebeurde op 26.01.2014, plaatst dit incident vóór het incident van februari 2014?", "Eerlijk gezegd had ik dat niet gezien van die datum, ik baseer me op de video over het incident die op youtube werd gepubliceerd, niet door mij maar door de gemeente. Ik zelf had dit bewijsstuk nog niet met me mee, mijn man heeft dat meegenomen.", notities L. 4, p. 11-12). De vaststelling dat zowel verzoeker T., eerste verzoekster L., als tweede verzoekster Y. vasthielden aan een foutieve chronologie van de feiten en datering van het laatste incident, ondermijnt de geloofwaardigheid van hun verklaringen aangaande deze incidenten, te meer nu ook verzoeker T. verklaarde dat hij aanwezig was op beide protesten en eveneens werd gearresteerd. Bovendien kan uit niets blijken dat het gerechtelijk onderzoek aangaande de klachten die tegen eerste verzoekster L. werden ingediend wegens diefstal en slagen en verwondingen niet op correcte wijze zou zijn verlopen. Immers blijkt uit het door eerste verzoekster L. neergelegde vonnis van seponering van 30 april 2015 dat de zaak tegen haar werd geseponeerd en geen verdere gevolgen gehad heeft voor verzoekster. Het loutere feit dat er een klacht tegen eerste verzoekster L. werd ingediend, die bovendien werd geseponeerd, kan bezwaarlijk als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming worden beschouwd.

2.6.14. Waar verzoekers er in het verzoekschrift andermaal op wijzen dat eerste verzoekster L. ernstige problemen heeft met het situeren van gebeurtenissen in de tijd, herneemt de Raad dat dit niet is aangetoond en dat hoe dan ook niet kan verschonen dat eerste verzoekster L. de feiten chronologisch verkeerd zou situeren. Daar waar ze stellen dat L. zich verkeerdelijk op de datum van publicatie van het filmpje op internet heeft gebaseerd, "nu zij zich bewust was/is van de feilbaarheid van haar geheugen door al hetgeen zij had meegemaakt", kan dit niet verklaren waarom verzoeker T., die aangaf eveneens te hebben deelgenomen aan het protest en hierop werd gearresteerd, deze feiten eveneens verkeerd zou situeren.

2.6.15. Hoe dan ook betreffen de feiten die zich voordeden in januari en februari 2014 incidenten in de context van protesten van meer dan vijf jaar geleden, die kaderen in de activiteiten van eerste verzoekster L. als lokale vertegenwoordiger van het volk – een functie die verzoekster L. ook al 5 jaar niet meer bekleedt. Ook de privatisering van het park is inmiddels rond (notities L. 4, p. 12). Voorts is S.B. al sinds januari 2015 geen burgemeester meer. Het betreft aldus op alle vlakken op gedateerde feiten waarvan de actualiteit niet wordt aangetoond. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, moet er sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging. De toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 veronderstelt eveneens een reëel risico op ernstige schade. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische aangehaalde vrees of risico volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Deze vrees of dit risico moet zowel concreet, actueel en persoonlijk zijn als een objectieve grondoorzaak hebben. Verzoekers slagen er niet in aannemelijk te maken dat zij ook buiten de protestacties en na 20 februari 2014 nog problemen kenden met S.B. en haar entourage (zie *infra*) en tonen niet aan dat hun vrees voor vervolging nog actueel is.

2.6.16. Zo maken verzoekers niet aannemelijk dat tweede verzoekster Y. op 20 december 2014 het slachtoffer werd van een poging tot ontvoering. Verzoekers leggen geen enkel (begin van) bewijs neer ter staving van deze poging tot ontvoering. Nochtans kan van eerste verzoekster L. worden verwacht dat ze dit in de media zou vermeld hebben, nu verzoekster L. regelmatig media-optredens gaf en haar collega-volksvertegenwoordiger, wiens zoon een paar dagen eerder werd ontvoerd, deze ontvoering wel in de media vermeldde (notities L. 3, p. 6, p. 10; notities L. 4, p. 13). Waar eerste verzoekster L. aangaf dat haar dochter getraumatiseerd was, dat ze achter alles een punt wilde zetten en haar familie er niet langer bij wilde betrekken (notities L. 4, p. 13), kan deze uitleg niet worden gevolgd, nu eerste verzoekster L. ook na dit incident haar politieke activiteiten niet stopzette en er haar familie wel degelijk nog steeds bij betrokken. Bovendien was 20 december 2014 een zaterdag, zodat niet kan worden ingezien dat tweede verzoekster Y. die dag onderweg zou zijn geweest van school naar huis (notities L. 3, p. 6; notities Y. 2, p. 3-4). Waar in het verzoekschrift wordt aangestipt dat er in Peru geregeldstakingen van leerkrachten plaatsvinden en teneinde de achterstand van leerlingen weg te werken vervolgens op veel plaatsen op zaterdag les wordt gegeven, betreft dit een blote bewering. Bovendien legde tweede verzoekster Y. ernstige tegenstrijdige verklaringen af over de beweerd poging tot ontvoering. Zo had ze het bij de DVZ over drie mannen in een auto (vragenlijst CGVS tweede verzoekster Y., vraag 3.5), terwijl

ze voor het CGVS beweerde dat het twee mannen op een motor waren (notities Y. 2, p. 4). De Raad hecht dan ook geen geloof aan de vermeende poging tot ontvoering.

2.6.17. Verzoekers stelden dat ze vervolgens, op 25 december 2014, naar Pachacamac, Manchay verhuisden, waar eerste verzoekster L. een stuk grond had en verzoeker T. er in drie dagen tijd een houten huis bouwde (notities L. 3, p. 7; notities Y. 2, p. 4; notities T. 1, p. 3). Uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat eerste verzoekster L. vanuit Pachacamac haar werk als vertegenwoordiger verderzette, waarvoor ze regelmatig, bijna elk weekend, naar Villa Maria Del Triunfo terugkeerde en dat verzoeker T. haar steeds bracht en kwam halen (notities L. 3, p. 7, p. 16; notities T. 2, p. 4-5). Eerste verzoekster L. gaf aan dat ze op 15 oktober 2015 – een donderdag en geen weekenddag, hoewel ze verklaarde dat haar activiteiten in het weekend plaatsvonden – samen met tweede verzoekster Y. naar een evenement in Villa Maria del Triunfo ging, dat verzoeker T. hen niet kon komen halen omdat hij panne had (notities T. 2, p. 4-5) en dat ze daarom de bus naar huis namen en vervolgens aangevallen werden bij de bushalte (notities L. 3, p. 7). Dat verzoeker T. net op de dag dat tweede verzoekster Y. meeging – die volgens haar verklaringen amper buiten durfde komen en op die dag voor het eerst terug meeging naar een bijeenkomst in Villa Maria Del Triunfo (notities Y. 2, p. 4, p. 6) – besliste niet op verzoeksters te wachten maar wel een lange taxirit van Villa Maria del Triunfo naar Manchay en terug te maken tijdens het evenement, is niet geloofwaardig (notities T. 2, p. 5). Dit klemmt des te meer nu tweede verzoekster Y. benadrukte dat ze zich veilig voelde omdat verzoeker T. met hen mee kwam (*“In oktober 2015, toen woonden jullie in Manchay en ging u met uw moeder naar een evenement. Was dat de eerste keer sinds jullie verhuis naar Manchay dat u meeging naar een evenement van uw moeder in VMDT?”*, *“Ja, ik voelde me toen veilig omdat vader mee was, hij bracht ons. Ik wist toen nog niet dat hij ons niet zou kunnen terugbrengen naar Manchay, ik kon me niet inbeelden dat ons dat ging overkomen.”*, *“Hoe kwam het dat T. jullie niet kon komen halen?”*, *“Dat weet ik niet, ik was zeker dat hij ons wel zou kunnen halen, daarom besloot ik die dag mee te gaan met mijn moeder.”*, notities Y. 2, p. 6). Waar verzoekers wijzen *“op het feit dat [T.] niet de biologische vader is van Y., dat hij altijd zijn werkzaamheden als chauffeur heeft voortgezet nu dit hun belangrijkste bron van inkomen was kostwinner was”*, kan dit geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Immers is redelijk te verwachten dat verzoeker T. verzoeksters zou opwachten, gezien Y. slechts mee durfde omdat ze wist dat verzoeker T. meeging. Bovendien tonen verzoekers deze gebeurtenis met geen enkel begin van bewijs aan. Dat verzoekers geen klacht bij de politie durfden indienen uit angst voor represailles neemt niet weg dat verzoekers deze gebeurtenissen, indien waarachtig, met andere documenten hadden kunnen staven.

2.6.18. Na dit laatste incident stelden verzoekers te zijn verhuisd naar Ancalayo, Huancayo, de regio van waar verzoeker T. afkomstig is. Verzoekers legden eveneens inconsistente verklaringen af over hun verblijfplaatsen in de maanden en jaren daarna. Zo verklaarde verzoeker T. aanvankelijk dat verzoekers en het gezin tot december 2015 in Pachacamac, Manchay woonden om vervolgens naar Huancayo te verhuizen, waar ze verbleven tot januari 2016, waarna ze naar Cieneguilla trokken (notities T. 1, p. 3-4). Verzoeker T. stelde tevens dat hij terug naar Huancayo verhuisde toen eerste verzoekster L. naar België vertrok (notities T. 1, p. 4). Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud plaatste verzoeker T. de verhuis van Pachacamac naar Huancayo eind oktober 2015, stelde hij dat verzoekers in de eerste week van januari 2016 naar Pachacamac terugkeerden, dat verzoekers vervolgens de woning te koop zetten en op verschillende plekken verbleven, soms in de wagen, soms in Pachacamac en soms in de woning in Cieneguilla, en dat ze na de verkoop van het huis in 2017 pas in Cieneguilla gingen wonen (notities T. 2, p. 3-4). Tweede verzoekster Y. verklaarde dan weer dat verzoekers eind oktober 2015 naar Huancayo verhuisden tot vlak voor kerstmis 2015, dat ze toen naar Pachacamac terugkeerden en daar verbleven tot ze naar België vertrokken (notities Y. 1, p. 3-4). Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud verklaarde ze dat verzoekers in de eerste week van januari 2016 van Huancayo naar Pachacamac terugkeerden maar dat eerste verzoekster L. vervolgens dat huis verkocht en verzoekers in Cieneguilla gingen wonen, waar ze drie, vier of vijf maanden verbleven voor hun komst naar België (notities Y. 2, p. 5-6). Bovendien kan niet worden ingezien dat tweede verzoekster Y. helemaal niet kon zeggen waar verzoeker T. en de rest van het gezin verbleven na het vertrek van verzoeksters naar België (notities Y. 1, p. 3-4; notities Y. 2, p. 8). Eerste verzoekster L. gaf tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud aan dat ze in oktober 2015 in Ancalayo ging wonen, in 2017 voor vier of vijf maanden in Cieneguilla woonde, en vervolgens naar België kwam, dat ze na haar terugkomst uit België in Cieneguilla verbleef en dat toen ze in België verbleef haar gezin in Ancalayo woonde (notities L. 1, p. 3, p. 5). Tijdens haar derde persoonlijk onderhoud stelde eerste verzoekster L. dat verzoekers na het incident van oktober 2015 naar Huancayo trokken en eind 2015, begin 2016 besloten om even naar Pachacamac terug te keren om spullen te halen, maar met de bedoeling om naar Huancayo terug te keren (notities L. 3, p. 8, p. 11). Vervolgens besliste eerste verzoekster L. in de eerste dagen van 2016

dat ze niet naar Huancayo wilde terugkeren en dat ze naar Pachacamac zou terugkeren om er te wonen, gaf ze aan dat ze al in 2016 besliste dat ze haar huis in Pachacamac wilde verkopen om uit Peru te vertrekken, maar dat dit pas begin 2017 lukte, waarna verzoekers in januari 2017 naar Cieneguilla verhuisden (notities L. 3, p. 8, p. 11-12). De inconsistenties in verzoekers' verklaringen omtrent hun verblijfplaatsen in de laatste jaren van hun verblijf in Peru zijn niet toegelicht en tasten hun algehele geloofwaardigheid aan. Gezien verzoekers' vertrek uit Villa Maria del Triunfo en wisselende verblijfplaatsen in de laatste jaren gerelateerd waren aan hun vermeende problemen, doen de vastgestelde incoherenties verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers' problemen.

2.6.19. Daar waar eerste verzoekster L. aangaf dat ze met haar gezin uit Huancayo vertrok omdat de levensomstandigheden er niet goed waren – het was er erg koud, er was een gebrek aan scholen en ziekenhuizen (notities L. 3, p. 8) – kan slechts worden vastgesteld dat dit verzoeker T. niet belette om met de kinderen terug te keren naar Huancayo nadat eerste verzoekster L. met haar twee dochters Y. en C. naar België kwam. Daarnaast legden alle verzoekers tegenstrijdige verklaringen af aangaande de redenen waarom verzoekers zich vervolgens niet opnieuw in Pachacamac vestigden. Verzoekers verklaarden drie uiteenlopende versies. Tweede verzoekster Y. verklaarde dat, bij aankomst in Pachacamac, er flyers op de grond en voor het huis lagen met bedreigingen dat men verzoekster L. wilde vermoorden en dat er volgens de burens mannen op motors waren gekomen die naar verzoekster L. vroegen (notities Y. 2, p. 5). Verzoeker T. stelde dat verzoekers bij terugkeer naar Pachacamac papiertjes onder de deur vonden met telefoonnummers, waarop stond dat verzoekster L. moest bellen, en dat de burens zeiden dat er geblindeerde wagens waren gekomen met mensen die naar verzoekers vroegen (notities T. 2, p. 3). Volgens verzoeker T. zeiden de burens niet wat voor merk of model de auto's waren, enkel dat de ramen geblindeerd waren en het zou om jonge, struise mannen gaan, en stelden de burens ook, wanneer verzoekers na een tussenpoos weer naar de woning kwamen, er een wagen geparkeerd had gestaan aan de woning (notities T. 2, p. 7-9). Eerste verzoekster L. liet aanvankelijk na deze bedreigingen te vermelden en bracht deze pas aan wanneer ze werd geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen omtrent haar woonplaats (notities L. 3, p. 17). Verzoekster L. wees er toen op dat er volgens haar burens twee geblindeerde 4x4's waren gekomen met vier grote mannen die een militaire houding hadden, welke een boodschap achterlieten, een papier, waarop stond dat men naar verzoekster op zoek was (notities L. 3, p. 17). De Raad kan niet inzien dat indien er daadwerkelijk naar verzoekster L. werd gezocht en (een of meerdere keren) naar de woning in Pachacamac gekomen is om verzoekster L. te zoeken ze haar niet zouden hebben kunnen treffen. Zoals verzoekster zelf zegt betreft het een kleinere gemeente en ging ze er regelmatig naar toe en zou ze er haar werkzaamheden hebben verder gezet. Alle verzoekers' incoherente verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden bedreigingen in Pachacamac.

2.6.20. Verder verklaarde eerste verzoekster L. uitdrukkelijk geen problemen meer te hebben gekend gedurende haar verblijf in Cieneguilla, tot aan haar vertrek eind mei 2017 en beide keren wanneer zij terugkeerde naar Peru vanuit België (notities L. 3, p. 12).

2.6.21. Gelet op voorgaande hebben verzoekers niet aannemelijk gemaakt dat ze na 20 februari 2014 problemen kenden met S.B. en haar handlangers omwille van de politieke activiteiten van eerste verzoekster L.. De feiten van 20 februari 2014 dateren aldus van meer dan vijf jaar geleden en kunnen op heden bezwaarlijk als actueel worden beschouwd. Hoewel eerste verzoekster L. stelde dat ze door verschillende politici als een doorn in het oog werd beschouwd, maakte zij niet aannemelijk dat zij omwille hiervan effectief problemen kende (notities L. 3, p. 14).

2.6.22. Verzoekster kan dan ook niet aannemelijk maken dat ze vijf jaar na datum problemen zou hebben. Verzoekers wijzen er weliswaar op dat S.B. niet langer burgemeester is "*van Villa Maria Del Triunfo maar nog steeds politiek actief is als voorzitter van de machtiger partij*" en verbonden is met de maffia en drugshandel. Doch waar verzoekers betogen dat eerste verzoekster L. zich in geval van onvermijdelijk opnieuw aan de sociale zaak zal wijden, nu dit haar levenswerk uitmaakt blijkt ter terechtzitting dat verzoekster niet eens weet wie haar heeft opgevolgd in haar politiek mandaat. Evenmin weet eerste verzoekster wie de huidige burgemeester is. Hieruit kan bezwaarlijk een vastberadenheid blijken om politieke acties te ondernemen, te meer nu eerste verzoekster ook niet toelicht welke acties ze dan wel zou aanpakken en hoe ze zich verhoudt tot de huidige politieke situatie (die ze niet blijkt te kennen).

2.6.23. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij in geval van terugkeer naar Peru een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.6.24. De door verzoekers neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. De paspoorten van verzoekers en van de kinderen van eerste verzoekster L., de fotokopies van de identiteitskaarten en geboorteaktes van eerste verzoeksters kinderen en de fotokopies van de rijbewijzen van eerste verzoekster L. en verzoeker T. bevestigen de identiteit van verzoekers en hun gezin, hetgeen niet betwist wordt. Evenmin wordt getwijfeld aan de situatie met de vaders van de kinderen van eerste verzoekster L. en het feit dat ze hun toestemming gaven om met hun kinderen het land te verlaten, zoals blijkt uit de documenten aangaande alimentatie en documenten van de notaris. Daarnaast wordt ook niet betwist dat eerste verzoekster lid was van de Partido Nacionalista en zich later uit de partij terugtrok, dat ze toezichthouder was van de groene zone en dat ze werkte voor de gemeente Villa Maria Del Triunfo. Eerste verzoekster L. toont met tal van juridische documenten, brieven, foto's, videofragmenten en artikels aan dat ze actief was als lokaal vertegenwoordiger, dat ze in deze hoedanigheid streed voor onder meer de rechten van vrouwen, voedselbedeling en groene ruimtes, en dat verzoeksters gezinsleden haar vergezelden bij haar activiteiten. Er wordt niet betwist dat er bij bepaalde acties fysieke confrontaties plaatsvonden met de ordediensten, zoals in een deel van de neergelegde documenten wordt bevestigd.

2.6.25. Wat betreft de campagne met flyers, geweld en bedreigingen, die in 2014 beweerdelijk tegen verzoekster L. werd opgezet (notities L. 4, p. 14-15), zijn de in de door verzoekster aangehaalde documenten beschreven problemen meestal een loutere weergave van verzoeksters verklaringen. Daarbij zijn ze niet concreet om de aangehaalde problemen te ondersteunen. Waar verzoekster L. stelde deze zaken ook op de radio te hebben aangeklaagd, legde ze hiervan geen enkele vorm van bewijs neer (notities L. 4, p. 6). Dat de zoon van een andere lokale leider werd ontvoerd, zoals blijkt uit een krantenartikel, vormt geen bewijs voor haar persoonlijke problemen, laat staan van een actuele problemen met de destijds aan de macht zijnde politici. De klacht die tegen verzoekster werd ingediend en uiteindelijk geseponneerd, die wordt ondersteund met enkele documenten van politie en justitie, werd hierboven reeds besproken. In de klacht die eerste verzoeksters advocaat beweerdelijk indiende bij OCMA komt verzoeksters naam nergens voor. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat deze klacht betrekking heeft op de privatisering van het park (notities L. 1, p. 15; notities L. 4, p. 7) en dus niet op haar beweerde vervolging. Verzoekster L. gaf aan dat geen bewijs heeft van de klacht die haar advocaat zou hebben ingediend aangaande haar persoonlijke problemen (notities L. 4, p. 7, p. 10-11). De fotokopie van het pamflet dat tegen verzoekster L. werd verspreid en de fotokopie van een gesprek dat verzoekster via sociale media voerde met een journalist kunnen op zich de beoordeling niet wijzigen nu deze niet ondersteund worden door nadere authentieke gegevens die aansluiten bij haar verklaringen. De klacht die verzoekster L. indiende tegen haar familieleden wegens huiselijk geweld vertelt niets over de context of oorzaak van de problemen met haar familie en heeft geen weerslag op de in deze beslissing aangehaalde elementen, behalve dat zij aantoonde dat verzoekster L. over de mogelijkheid beschikte klacht in te dienen bij de politie. De toewijzing van een woning aan verzoeker T. in Huancayo toont slechts aan dat verzoekers hier over een potentiële woonplaats beschikken. Dat verzoekster L. sinds 2017 met een deel van haar kinderen in België verbleef, zoals bevestigd door de contacten met Caritas, schooldocumenten, medische documenten, betaalbewijs van Bpost en huurcontract, wordt niet betwist. De video's, artikels en rapporten aangaande de klimatologische situatie in Huancayo hebben geen gevolg voor deze beslissing. Aangaande de inhoud van de door verzoekster L. neergelegde USB-stick wordt vastgesteld dat het voornamelijk video's en foto's bevat van haar politieke activiteiten voor het eind van haar politiek mandaat en die hierboven reeds werden besproken. De incidenten van 20 februari 2014 die hiermee worden bevestigd worden immers niet in twijfel getrokken. Aangaande de video die het incident zou weergeven van januari of november 2014 wordt vastgesteld dat er geen datum wordt vermeld. De artikels en documenten die zich op de USB-stick bevinden, bevinden zich ook elders in het dossier.

Dat verzoekster L. in België deelnam aan een vrouwenmars, zoals aangetoond met foto's op de USB-stick, heeft geen relevantie voor deze beslissing, noch kan dit op zich een reden zijn voor vervolging in Peru. Voorts zijn er video's te zien die geen betrekking hebben op de persoonlijke problemen van verzoekster L. maar wel op andere vertegenwoordigers en de broer van een burgemeester. Deze zaken vormen geen bewijs voor verzoekers' actuele persoonlijke problemen. Ook de informatie met betrekking tot S.B. volstaat niet om eerste verzoeksters persoonlijke problemen met haar op objectieve wijze te staven.

2.6.26. Gelet op voorgaande, op de verklaringen van verzoekers en op de bijgebrachte stukken besluit de Raad op dat het politiek en sociaal geëngageerd profiel van eerste verzoekster L. voor eind 2014, noch haar inzet en strijd betwist worden. Evenwel wordt niet aangetoond dat de problemen van eerste verzoekster, en bij uitbreiding tweede verzoekster en verzoeker, vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie uitmaken, dan wel ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.6.27. Verzoekers beperken zich tot het herhalen van het asielrelaas, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.6.28. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.7. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.7.1. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.7.2. Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.8. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.9.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

2.9.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK